

PIGESPEIDERNE

DET DANSKE PIGESPEIDERKORPS

*Den, som et Lys skal bære
gennem den mørke Nat,
skærmer for det med Haanden,
at ikke det slukkes brat.*

*Der brænder et Lys i dit Hjerte,
tændt derinde af Gud.
Der blæser saa mange Storme,
som gerne vil slukke det ud.*

*Skærm det med begge Hænder,
hvor du i Verden gaar.
Alle, hvis Lys bliver slukket,
saa fattig en Lykke faar.*

*Skærm det med begge Hænder
alt som den dyreste Skat,
saa lyser det dig gennem Verden
og gennem den sidste Nat.*

Kære spejdere!

Kender I ikke fornemmelsen af, at man egentlig slet ikke har lov at holde jul — at man slet ikke har lov til at gå rundt og glæde sig og være glad, fordi der er så mange, der slet ikke kan være det? Det kommer over en, når de store aviser holder deres julekoncerter igennem radioen, det kommer over en, når man læser om nøden i det øvrige Europa, og måske føler I det, hvis jeres jule-good-turn har ført jeg om ad en fattig familie, der var henrykt over julekurven, I havde med, men som alligevel gav jer fornemmelsen af, at her var ikke en flæskesteg nok, men her var

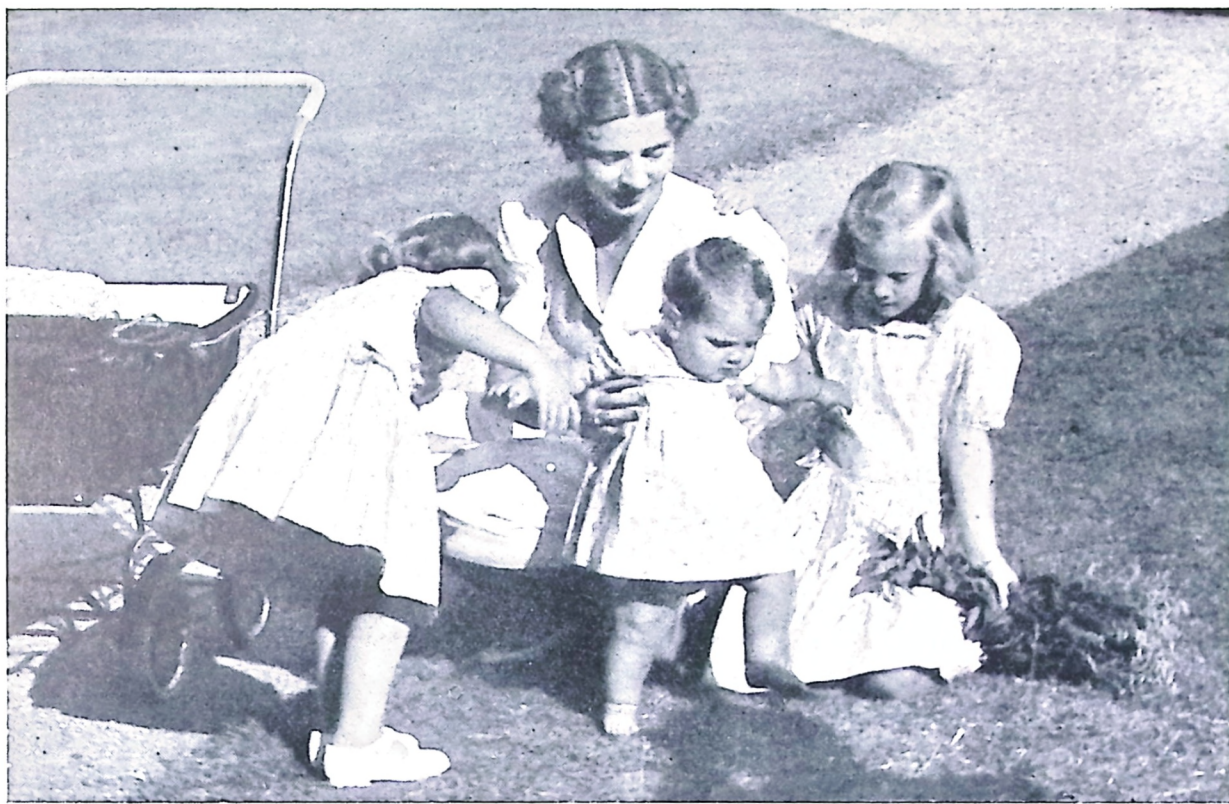
der brug for, at I havde uendelig meget at give af. Mange føler det som en, ja, jeg er ikke bange for at kalde det en afmagt, der grænser til raseri, der var så meget, man virkelig af hele sit hjerte ville så gerne, men man evner så lidt som et fnug. Andre kan føle det som en angst, fordi de synes, at i virkeligheden kommer al denne nød dem ikke ved, som den burde. Men de sidste kan jeg nu trøste med, at når angsten er der for at være hjerteløs, så er det nu ikke så galt med hjertet endda!

Det, som verden har allermest brug for nu, det er kærlighed og håb. Den jule-goodturn, I har arbejdet længe på — den julegave, I vil give væk — det er ikke bare en kurv med varer i eller en pakke i pænt papir med rødt bånd om, det er intet mindre end beviser på, at I har den bedste vilje til at sprede glæde ud af et lille godt, varmt-bankende hjerte. I kender alle ordet: „det er saligere at give end at tage“, ja, egentlig står der helt korrekt: „saligere er det at give hellere end at tage“; og selv små børn kender den intense glæde ved at give, ja måske er det tre rynkede kastanjer eller en bil uden hjul pakket ind i krøllet avis-papir, men deres jubel kender ingen grænser, når man fuld af overraskelse pakker deres pakke op. Alle mennesker trænger til den glæde, det er at give af et godt hjerte, og alle trænger vi til at tage imod med fornemmelsen af, at man har villet os det godt, at der er nogen, der holder af os, vi er ikke så alene, som vi måske troede, — og den fornemmelse er der håb i.

Jeg tror, at verden lidt efter lidt ville være bedre at bo i, om vi bestræbte os for at sprede lidt mere af de rene, julevarme glæder om os også resten af året. Det er en af de ting, man ikke kan træne med i en patrulje og oparbejde i fællesskab. Det er noget, vi hver især må klare i os selv: hvordan kan jeg, som egentlig synes, at jeg ingenting evner eller orker, gøre et andet menneske bare en lille smule glad? Hvordan skal jeg overvinde mig selv og min lille hårde, piggede egenkærlighed så meget, at der kommer noget varmt og godt ud af det for andre mennesker — eller bare den ene, som jeg så gerne ville være god imod?

Det, som verden har allermest brug for nu, er kærlighed og håb. Måtte vi give, hvad vi kunne, af et julevarmt hjerte!

Annemette

Dronning Ingrid og Danmarks Pigespejdere

Det er mig en stor Glæde, at jeg her maa fortælle jer lidt om Hendes Majestæt Dronningen, vor høje Protektrice og Formand for Fællesraadet — og lidt om det Arbejde, der er gjort for jer, kære grønne og blaa Pigespejdere, for at I trygt og glade kan være Spejdere.

I ved alle, at vi siden 1924 har haft et Fællesraad bestaaende af grønne og blaa Førere, som siden har arbejdet efter bedste Evne for begge Korpsenes Anliggender, for godt Forhold og Kammeratskab imellem os, og for vort store internationale Arbejde, d. v. s. med Pigespejderkorpsene fra andre Lande.

Og saa skete det dejlige, at vor Protektrice, Kronprinsesse Ingrid, i 1938 blev Formand for vort Fællesraad — lige for 10 Aar siden. Kronprinsessen vilde tage Del i Korpsenes praktiske Arbejde, og en stor Glæde har det været at ar-

bejde under Dronningen. Med største Interesse og Energi satte Dronningen sig ind i alt, ingen Enkelthed var hende uvæsentlig — selv ikke de mindste Ting blev overset. Møderne, som varede i mange Timer, og der var mange Møder i Tidens Løb, ogsaa under Krigsaarene, blev alle personligt ledet af Hendes Majestæt.

H. C. Andersen skrev engang nogle korte Fortællinger, der hed „Billedbog uden Billeder“, de fortæller om Maanen, der ser ned til Jorden og ser Menneskenes forskellige Oplevelser. De er skrevet paa en saadan Maade, at det er, som om man oplever det hele og ser det hele, som om man selv var med.

Ofte er det slet ikke saa let at sætte sig ind i noget, naar man kun hører derom og aldrig har set det, men er man Øjenvidne, forstaar man alt bedre og dømmer helt anderledes.

I Dag vilde jeg ønske, at det var H. C. Andersen, der vilde skrive et af sine smaa Mesterværker, ligesom i hans „Billedbog uden Billeder“, for at fortælle jer om vort Fællesraad, om det vi har oplevet, siden vor Dronning blev Pigespejdernes Formand for Fællesraadet.

Næsten alle Møder blev holdt paa Amalienborg. Kan I se Slotspladsen med de 4 smukke Bygninger? Kan I se de røde Skildvagthuse og Garderne, der gaar frem og tilbage foran Slottet? I det fjerne hører man en Bil, Sporvogne, nogle Cykleklokker, og man ser et Skib, der ser ud, som om det staar paa Gaden lige mellem Sløttene, fordi man ikke kan se Vandet. Skønhed og gammel Kultur og hundrede Aars Traditioner hænger ved de dejlige gamle Mure omkring Stedet.

Og kan I se 4 grønne og blaa Spejderførere — for det meste omtrent samtidigt — gaa over Pladsen og ind ad Residenspalæets Dør. I Forhallen staar der en Barnevogn og venter paa at føre en lille Prinsesse ud i Naturen, men desværre er Barnevognen altid tom — hun sover nok oppe i sin lille Vugge endnu og drømmer ubevidst Livet i Møde.

Der er en Hall og flere Værelser at passere med venlige rødklædte Lakajer, som tager sig af vort Overtøj — og saa gaar Døren op, og Dronningen staar der i Midten af Værelset — og ingen af os vil være den første til at gaa ind — indtil en bliver skubbet — og snart staar vi alle foran Dronningen med stram Spejderhilsen — og alle smiler, fordi Dronningen smiler til os. Vi er i en dejlig Dagligstue, der er meget hyggelig og fyldt med smukke Ting. Man ser straks Billedet af Kong Christian og Dronning Alexandrine — Billedet, større end vi selv har dem, men med de samme kære Udtryk vi holdt af i de mange Aar.

Gennem en Række smukke Værelser kommer vi ind i en Spisestue med et langt, poleret Bord, der ligger Papir og en rød Blyant foran hver Deltagers Plads — (Jeg er altid saa bange for at lægge den røde Blyant ned i min Mappe sammen med mine Papirer, naar vi gaar, men hidtil er det lykkedes mig ikke at „stjæle“ paa Amalienborg).

Saa aabner Dronningen Mødet, og Protokol og Dagsorden kommer igang. Det varer ikke længe, inden vi alle har meget at sige og tale om.

Dagsordenen er naturligvis meget forskellig, alt det nye, som er kommet fra Ind- og Udland siden sidste Møde, bliver drøftet, og ofte ogsaa Ting, der før har været til Behandling, men som først skulde bearbejdes. Interessant er det altid og sommetider lidt vanskeligt.

Hver Time slaar et Ur og spiller den kønneste gammeldags Melodi. Ved Te-Tiden er der Pause, og vi drikker Te, men der er i Reglen saa meget paa Dagsordenen, at Pausen ikke kan vare længe. I Reglen er Mødet Slut omkring ved 6-Tiden, og vi forlader Hendes Majestæt og Slottet.

Ude paa Pladsen er der enten mild Sommeraftenluft eller Mørke og Sne — og nogle enkelte Lys. Amalienborg Plads paa en saadan Vinteraften er den rene Poesi, der sætter en Hundreder af Aar tilbage, hvor der har set akkurat ligesaa-dan ud — og det er saa dejligt, for der er saa lidt i Verden nu, som er akkurat som for Hundreder af Aar siden.

Opfyldte af mange Tanker gaar vi hjem, hver til sit — Tanker om vor Dronning, hendes Glans i Øjet, Mødet med Kammeraterne og det Arbejde, vi har foran os.

En Glans i Øjet. —

Der er mange Ting, der frembringer det her i Livet! — et straalende Juletræ, den første Dukke kan bringe saadan en vidunderlig Glans i et Barneansigt, at Øjnene straalere.

En Tur i Foraarsskoven efter den lange Vinter! — Udsigten over et Bjerglandskab set fra Toppen af et Bjerg og uendelig mange andre Ting her i Livet. Men jeg tror, at intet kan bringe saa megen Glans i Øjnene, den Glans, der kommer fra Hjertets Bund, end den, Menne-skene kan fremtrylle for hinanden.

Naar vi tænker paa dem, vi elsker — vore Nærmeste eller vore bedste Venner — og de varme Følelser stiger op i os, smiler vi af lutter Glæde og Takfølelse — og saa kommer den Glans!

Og jeg tænker saa ofte, at vi Spejdere har saa megen Grund til at smile — saa megen Grund til at være hjertensglade — for alt det gode, vi møder gennem vort Spejderliv og vore Spejderkammerater, det gode Arbejde vi maa gøre og det kærlige Arbejde fra Førernes Side, og for hele den gode Aand der maa fylde hver Spejders Liv.

Og Dronningen er vor Protektrice. — Ved I, hvad en Protektrice er?

Det er et Menneske, som er villig til at staa i Spidsen for noget, hun synes er godt, hun vil beskytte det og hjælpe med, at alt gaar i de rigtige Baner, og at alt kan gaa saa godt som muligt.

En straalende ung Kronprinsesse blev alle Pigespejdernes Protektrice.

Kan I se den slanke, fine Skikkelse, de store kærlige Øjne, den ranke, fornemme Holdning, det venlige Smil?

Der findes nok en Del Mennesker, der bærer en lille usynlig Krone gennem Livet, men faa kan bære en Dronningekrone — som altid kan ses af dem, der har Øjne at se med og Forstand til at se — selvom den er usynlig. Den er slet ikke saa let

at bære, som mange vil tro, dens Straaler vejer tungt, og den maa aldrig miste sin Glans. Den, der har givet Kronen, og den, der bærer den, værner om den, at den bæres kongeligt og til Gavn for alle i Landet. Vi ved, at Danmarks Kongehus altid bar deres Kroner til Ære for Danmark.

Og vi, Danmarks Pigespejdere — „Vi lover at være tro mod Kongen“ og vor Dronning, som er Spejder og vort bedste Eksempel, og vi lover hende Troskab, Tak og Hengivenhed i gode og onde Tider. Vi sætter en Ære i, at vor Dronning, naar hun tænker paa Pigespejderne, ved, at vi vil være beredte.

Naka Haugwitz.

MUSIK I SPEJDERLIVET III

SPEJDERMUSIK ved Juletid

Ved Julefesterne og Julegood-turns er Sang og Spil i høj Grad med til at skabe Stemning og kaste Glans over Samværet.

Der er mange — altfor mange Troppe, hvor man giver op: Vi kan ikke synge! Ingen af Førerne tror, de er musikalske nok til at give Tonen an, og ingen andre tør rigtig faa begyndt, saa de river de andre med sig. Hvorfor ikke arrangere nogle særlige Sangaftener med rigtigt eller kunstigt Lejrbaal i Lokalet og med en Ekspert som Instruktør og faa slaet fast en Gang for alle, at vist kan der synges og det baade een- og flerstemigt, hvis det skal være?

For adskillige Aar siden kom den tyske Musikpædagog paa det folkelige Omraade, *Fritz Jode*, herop og samlede den ene fyldte Sal efter den anden, og som han fik alle til at synge med Begejstring! Der blev sunget Kanons, gamle kendte Sange og nye ind imellem hinanden. Saa sang den ene Side af Salen, og saa svarede den anden. Saa sang alle Damerne og derefter alle Mændene. Der var ikke det, han ikke kunde faa Folk til. Alle følte sig som smaa Led i et stort Hele og som et

Kæmpeorkester, som Dirigenten spillede paa med den største Elskværdighed.

I de første Aar under Besættelsen dukkede Alsangen op og gjorde sikkert sit til at ryste Mennesker sammen. Til daglig falder det vel næppe Danskere ind at synge Alsang i store Flokke; men det er naturligt at synge sammen i en mindre Kreds, som en Spejdertrop.

Selve det at synge er i og for sig nok i sig selv; men naar dertil kommer, at man gennem sin Sang kan glæde andre Mennesker, faar den jo endnu større Betydning.

Naar en Flok synger sig sammen, opdager den efterhaanden, at det ikke bare gælder om at skraale løs, jo højere, jo bedre. Man begynder saa smaat at lytte, at tilpasse sig hinanden baade klanglig og rytmisk; men bliver mere kritisk, men ogsaa mere interesseret.

En svensk Musikpædagog, *Niels Lindgreen*, der var hernede sidste Aar, fortalte om, hvorledes han underviser svenske Børn i Musik.

Han gør dem først og fremmest musikalsk aktive. F. Eks. kom han engang ind paa et Opdragelseshjem for vanskelige Drengene. Han medførte en stor Kuffert fuld af Slaginstrumenter: Triangler, Bækkener, Skralder, Trommer, Tambouriner og al den Slags. Det delte han ud til Drengene, som øjeblikkelig begyndte at traktere dem. Niels Lindgreen stod imens og talte med Lederen. Pludselig vendte han sig om: „Ih,“ sagde han, „kan I ikke engang lave mere Spektakel? Jeg kender da nogen, der kan skramle meget stærkere.“ Saa slog de sig først rigtig løs, og det var Meningen. Det lød naturligvis forfærdeligt. Enhver slog paa sit Instrument uden mindste Interesse for Kammeraternes Præstationer. „Det varer noget; men saa kommer der uvægerligt noget andet ind,“ siger Nisse Lindgreen. „Der opstaar gradvis en fælles Rytme, og saa snart den er der, begynder han at gribe ind, og ved smaa Bemærkninger gør han dem opmærksomme paa et og andet, og længe varer det ikke, før han sidder ved Klaveret og prøver at følge deres Rytme med smaa Melodistumper, og lidt efter lidt kommer der en stærkere Vekselvirkning i Gang. „Lad os nu faa en Dirigent,“ siger Nisse. Saa bliver en af Drengene valgt til Dirigent, han inddeler Instrumenterne i Grupper; Triangler for sig, Trommer for sig og saa videre, og saa giver han Tegn til, hvilke Grupper der skal spille, een ad Gangen eller samtidig, om han vil have forte eller piano; mens Nisse stadig spiller Klaverstemmen. Saa bliver nogle sat i Gang med at synge

til, og snart arbejdes der med Liv og Lyst med Musikken.

En anden Gang gav Nisse en Gruppe Idéen til at lave en Opera. Først ridsede de i Fællesskab en bløddryppende Handling op, delte Partierne ud, valgte et Syngekor, der ogsaa skulde danses til, og Dirigenten holdt saa sammen paa det hele.

Jo mere fri og samtidig samarbejdende de musikudøvende føler sig, des lettere er det at stille en lille Opera eller et Syngespil paa Benene, som faktisk er improviseret, og alligevel bliver til som et Fællesarbejde, der kan udbygges og arbejdes saa grundigt igennem, man vil. De meget produktive Børn river de mere tilbageholdne med sig. Ingen behøver at faa Fornemmelsen af at være „Stjerner“, alle kan være med og lave lidt nyt til hver Gang.

Den ledende maa have virkelig musikalsk Fornemmelse og Sans for at lade Børnenes egne produktive Indskydelser komme frem.

Det hele skal helst gro frem fra den enkleste Indstilling som hos disse Børnehjemsdrengene, der intet havde prøvet før, og som vel havde meget lidt Erfaring paa Forhaand.

Er det Børn, der har spillet Komædie, og som har spillet og sunget før, det drejer sig om, saa vil de tit genere sig for at skulle skabe noget selv, og de vil allerede have set saa meget, at de er blevet for kritiske. Det skal være saa „pænt“ og rigtigt altsammen.

Naturligvis kan man saa opføre færdige Komædier eller Spil og faa megen Glæde af det, selvom det aldrig bliver det samme, som noget man selv skaber.

Der findes forskellige Julespil paa Dansk, som f. Eks. „Pippertop“ af *Valdemar Vaaben* med Musik enten af *Oluf Ring* eller i en anden Udgave af *Hans Overgaard*. Det er en Børnekomedie i 3 Akter (Kor + blandet Kor og Klaver).

Arnholz: Et Helligtrekongerspil.

Richard Sennels: Lille Julekantate (Tostemigt Børnekor, Blokfløjter, Orgel eller Klaver).

Finn Viderø: Et lille Krybbeopil.

Baade ved Troppenes Julefester og ved Julegood-turns vil det gøre sig udmærket med en musikalsk Underholdning. Med lidt sagkyndig Assistance ved Indstuderingen skal man nok faa Glæde af det.

Inger Kristine Mortensen

Tilegnet

Spejderchefen og Souschefen

på 10-årsdagen for deres samarbejdes begyndelse

1939 . 22. Januar . 1949

*De, som skal lede, er ene tidt,
koldt er der på bjergenes tinder,
om man skal derop, hvor alt udsyn er frit,
og småkævet ikke os blinder.*

*Vi ved, at I fandt jeres stier med slid
i 10 år, der ikke blev lette.
Vi så, I vandt frem i et fælles slid,
I holdt ud, hvor vi andre blev trætte.*

*Derfor kan vi takke med store ord
— måske er det sket mange gange —
men vi vil gøre det bedst, jeg tror,
gennem en af de gamle sange:*

*Der er sange, vi synger, så hjertet er med,
mens tonerne daler og stiger,
der er sange, vi synger, før hjerterne ved,
det er sandt, det som ordene siger!*

*„Tak for dagen, som er omme,
for en lang og dejlig dag.
Tak for dage, som skal komme,
og for dem, som ligger bag.“ AH.*

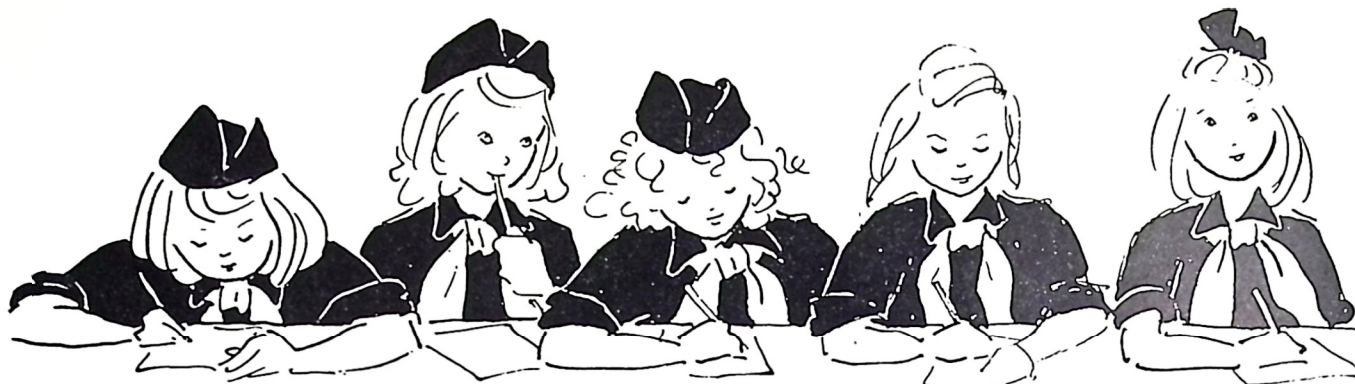
Da spejderchef Elisabeth Flagstad, som vel kun de færreste af jer kan huske, døde, blev Hanna Lund spejderchef, og hun valgte Märta Stjernswärd til sin souschef. Det var ikke let at forudse, hvordan et samarbejde mellem de to vilde komme til at forme sig, men mange ventede sig meget af det — ingen dog for meget.

Når man er en ganske almindelig spejder, forstår man vel næppe, hvor stort et ansvar det er at være spejderchef eller spejderchefens nærmeste medarbejder, men I, der var med i korpslejren 1946, fik en lille prøve på det sjældne samarbejde, vores Chef og Souschef præsterer. Hvem var det, der talte til jer om morgenen? Spejderchefen! Hvem var det, der arrangerede de store parader? Souschefen! Hvem var det, der besøgte alle lejrladser? Spejderchefen og Souschefen! Få kan, som de, hver på sit felt yde det bedste og samtidig hjælpe og støtte hinanden på alle måder og i alle vanskelige spørgsmål.

Nu vil det nye arbejdsudvalg prøve at lette arbejdet for de to, men i 10 lange år har de båret hele det tunge ansvar for korpsets trivsel på deres skuldre, og vil I lære samarbejdets fine kunst, da gik til Chef og Souschef og bliv vis!

Kender vi Spejderchefen og Souschefen ret, vil de næppe fejre jubilæet i stor stil, men de skal dog vide, at vi er dem taknemmelige, fordi de i de 10 år har givet så meget og holdt ud både i medgang og modgang.

Rete.

DANMARKS DEILIGSTE TRÆ-

Tove sad oppe på sit værelse og tyggede på blyanten. Hun skulle skrive dansk stil, den sidste før juleferien, og det var nødvendigt at få den fra hånden, for i aften skulde hun, der lige var blevet patruljeassistent, lede mødet, og i morgen så det ud til at blive skøjteføre. Altså, der var ingen vej udenom, nu måtte hun se at få noget på papiret.

Hun læste igen stilens ordlyd igennem. „Nævn et eller flere af Danmarks træer, som du holder særlig meget af, og fortæl hvorfor.“ Sikken en stil. Træer var vel altid træer, og hvorfor skulde man holde mere af det ene end af det andet? Tove gav sig til at skrive det op i række. Bøg og eg og gran og elm o. s. v., og så så hun åndsiraværende ud af vinduet, og tiden gik, og hun fik ingen stil skrevet. Det kunde forresten også være det samme, for nu trak der skyer op fra vest, og så vidste man da, at så blev det tøvøj, og så blev der ikke noget af at løbe på skøjter, og så kunde man skrive i morgen. Hellere tilrettelægge mødet i aften, det var også meget morsommere.

Pludselig fik hun en idé. Hvad om hun i aften gav spejderne opgaven med træerne? Det måtte da give hende så mange løsninger til stilen, og de vilde ikke lugte lunt, for der var ingen af dem, der gik i hendes skole. Hun fløjtede i vilden sky af henrykkelse. Sikken en chance!

Patruljen var mødt fuldtallig, man var jo lidt spændt på, hvordan den nye assistent ville klare sig første gang alene. Begyndelsen gik ganske som sædvanlig med en sang og med ordning af forskellige praktiske ting som kontingent og lignende. Men så lod Tove bomben springe. „Jeg synes, at vi trænger til lidt wood-craft,“ sagde hun, „derfor har jeg tænkt, at jeg vilde give jer

en opgave, der lyder således —“ og så fulgte stilens ordlyd. „Nu tager I blyant og papir, og så giver jeg jer et kvarter, og så besvarer I opgaven mundtligt, men det vigtigste i jeres svar må I have noteret ned, og så får jeg sedlerne med mig hjem, og bedømmer besvarelsenerne til næste møde.“

Spejderne måbede nok et øjeblik; men hvorfor ikke noget helt nyt, det var da immervæk ganske sjovt at prøve det, og så sænkede stilheden sig over stuen, mens man hørte blyanterne kratte hen over papiret. Tove så på uret og gratulerede sig selv indvendig til sin snedighed. Men pludselig syntes hun ikke, legen var så morsom længere. Det her var i grunden ikke ærligt. Og var det ikke netop hende, som patruljens leder i aften, der skulde føre an i spejderdyd, og her sad hun og førte dem allesammen bag lyset. Et øjeblik var hun lige på nippet til at afbryde legen, men så så hun sin prestige i farezonen, og så lod hun sagen udvikle sig videre. Hun så på sit ur.

„Så er tiden gået. Vil du begynde med dit svar, Merete!“

„Ja, jeg holder da mest af æbletræet. Det er for det første så kønt om foråret, når det blomstrer, og så har man glæde af det, når æblerne er modne, og så kender jeg et bestemt æbletræ hjemme hos min bedstefar på Fyn, og det holder jeg mest af af alle træer, for det er kæmpestort og gammelt, og vi kan være et helt børneselskab oppe i det på en gang, og vi leger både Tarzan og Kim og Havets Helte oppe i det.“

Tove nikkede nådigt til besvarelsen og satte den næste i gang.

Det var en lang, sværmerisk ungmø. „Jeg elsker egetræer, for de er så stærke, og så vil de

absolut op i solen, ja, de kan slet ikke trives i skyggen, og de er allesammen så gamle, og de må have set så meget, både damer i krinoliner og herrer med kniplingsmanchetter, og måske endda riddere i rustninger“ — — „hov, hov, kom ned på jorden,“ lød det fra en af kammeraterne — og så gik den sværmeriske i stå, og den næste måtte frem.

Det var en kraftig pige, der straks erklærede, at træer kunde inddeles i skovtræer og landevejstræer, og så lidt i haverne. Landevejstræerne burde allesammen fældes, mente hendes far, for de var en fare for bilisterne, de andre kunne for hendes skyld godt få lov til at stå, og skulde hun med vold og magt endelig tvinges til at sætte særlig pris på et af dem, så måtte det blive valnøddetræet, for friske valnødder var det bedste, hun vidste — — „din filister!“ — „materialist!“ — kom det fra kammeraterne, og så var hun færdig.

Og sådan blev det ved. Bøgen blev berømmet af en sød og glad lille lys spejder, der så ud til at kunne blive den personificerede frk. Danmark, når hun voksede til, guldbregnen blev hævet til skyerne af en elegant, velfriseret ung dame, rønnebærtræet fik sin forsvarer i en stor spejder, der var særlig fuglekyndig, og ahornen i en spejder, hvis far holdt bier. Alle besvarelserne afspejlede på en eller anden måde dens karakter og omgivelser, som fremkom med svaret, og hver gang en var færdig, kom kammeraterne uvægerlig med deres mer eller mindre drillende bemærkninger. Alle morede sig dejligt, og tog det hele som en god spøg.

Tove sad stille og tænkte for sig selv, at dette havde hun i grunden rigtig godt af, hun havde villet snyde sig til noget, og nu fik hun ikke spor ud af det, for det hun hørte her, kunde hun naturligvis ikke bruge.

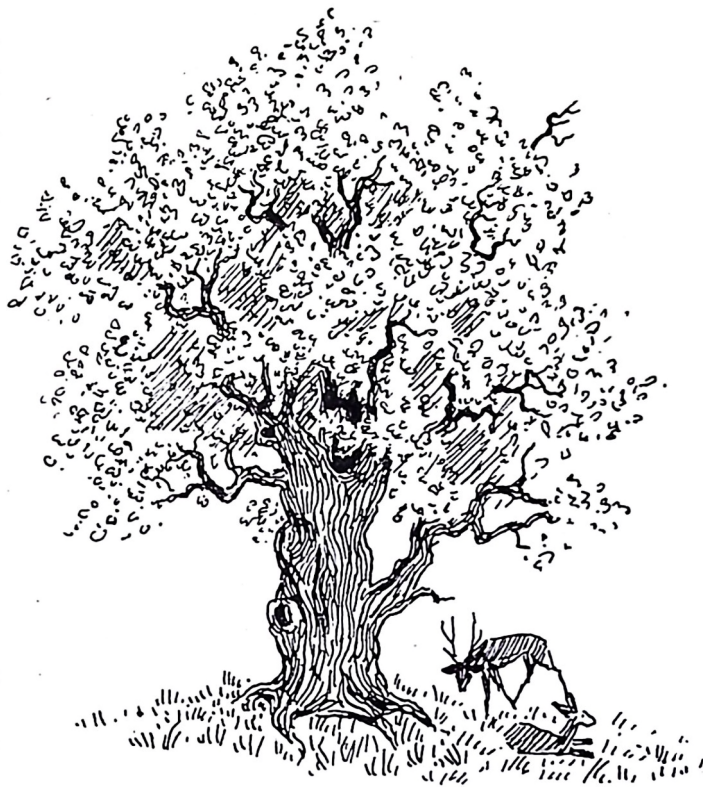
Nu manglede hun kun at høre patruljens mindste spejder, og det måtte hun gøre for skams skyld, men det blev vel lige så ubetydeligt som det lille pigebarn selv.

„Nå, Lis, må vi så få dig tilsidst.“

Lis så lige op på hende og sagde uden tøven: „Jeg holder mest af grantræet, for — —“

„For det er et ju-u-uletræ,“ kom det fra alle de andre i kor.

Tove skulle lige til at gribe ind, da hun blev opmærksom på et glimt i den lille piges øjne, der

sagde hende, at dette kunde hun klare selv. Pigebarnet vendte sig ganske rolig om til kammeraterne, og kun et par røde pletter på kinderne viste hendes indre oprør. „Ja, jeg holder mest af det, netop *fordi* det er vores juletræ, for under det træ er Kristusbarnet født.“

Der var blevet dødsstille i stuen.

Så kom det med et lidt kunstigt fnis fra hende med vejtræerne, „mon der var grantræer i Jødeland?“

Den lille tabte ikke fatningen. Hun fortsatte uforstyrret, som om hun var i sin egen verden. „Jeg ved godt, at der ikke var grantræer ved Bethlehem, men bedstemor fortæller, at hver juleaften, så fødes Kristusbarnet på ny alle steder på jorden, hvor man tænker på ham. Og alle steder synes man, at han skal fødes et sted, hvor han er så godt beskyttet som muligt, nogen steder tænker man sig, at det sker i en klippehule, og andre steder under et eukalyptustræ, her synes vi, at et stort grantræ giver allerbedst ly, og det ved vi da allesammen er sandt, når vi har leget under sådan et, og det er da også under store grantræer, vi finder de allerførste blomster. Det er

derfor, at grantræet er blevet vores juletræ, og det er derfor, at jeg holder allermest af det, og nu går jeg min vej, for nu ved jeg godt, at I allesammen skal til at grine af mig, men det må I så selv om."

Hun var allerede næsten henne ved døren, da Tove fik standset hende. „Du behøver ikke gå, Lis, der er ingen, der vil grine her, for du er den eneste, jeg selv iberegnet, der har været ærlig og sand i aften, og det skal du have tak for, og så er mødet hævet, og vi går stille hver til sit, har I forstået?"

„Ja!"

— — —

Tove sad sent oppe hjemme og skrev sin stil. Det blev Grantræet, hun skrev om, netop sådan som Lis havde talt om det. Hun vidste, at hun havde lov til at gøre det, selv om hun havde historien fra en anden, for hun var parat til at betale prisen for sin stil, dette, eventuelt at blive til grin for læreren og hele sin klasse.

Det blev hun imidlertid slet ikke. Læreren nikkede blot til hende med et venligt smil, da hun fik stilen tilbage med en fin karakter, og sagde ellers ingenting. Men mange år senere, da hun var blevet voksen og selv var lærerinde, sad hun engang i sin gamle lærers stue, og da spurgte han hende, om hun huskede den stil. Jo, den glemte hun nok aldrig. Ja, han havde heller aldrig glemt den, og han havde altid undret sig over, at det netop blev hende, der besvarede den sådan. Så fik han hele historien.

Og nu har I fået den fra ham.

Men hvad blev der i grunden af den lille modige Lis, vil måske en og anden af jer spørge, og også det kan jeg fortælle jer. Hun blev ved med at være lige sanddru og uforfærdet, og da besættelsestiden kom, blev hun en af dem, der af hele sit varme og ærlige hjerte gik ind i kampen mod vold og terror. Hun blev en af de bedste frihedskæmpere Danmark har haft, og som sådan døde hun i en tysk koncentrationslejr. Det kan være, at I synes, at det er meget sørgeligt. De, der var sammen med hende til det sidste, siger, at det var ikke så svært at se hende dø, for hun var ikke spor af bange, tværtimod, for hun tænkte tidligt og sildigt på sit juletræ.

J. M. W.

*** P O S T B O X ***

Idag kommer der atter adresser fra *Australien*. 14—15 år. Hvorfor er I lidt bange for Australien, der kan man også benytte engelsk, og det er et spændende land. Det tager ca. 2 mdr., inden et brev når frem, så man har noget at glæde sig til.

Alle de i oktobernummeret nævnte adresser er forlængst udleveret.

Norge er lidt vanskelig at få besat i øjeblikket, så I må til at anstrenge jer med det engelske.

Luxemburg og Schweiz kan alle 3 sprog.

Fromse.

Juleaktivitet og Julebaal

Patruljen havde været umådelig aktiv den december måned. Vi havde besluttet, at vi hver især skulle arbejde ved moderne på vor private jule-good-turn, og så skulle det være min opgave en af de sidste dage før jul at kalde alle patruljens medlemmer ud til en fælles jule-good-turn, man aldrig før havde været med til. Moderne blev, om jeg så må sige, meget brogede. Der var en, der strikkede usandsynligt mange knævarmere og muffediser af garnrester i alverdens farver og tykkelser, jeg tror, det var Fniseras. Vera Vips arbejdede på et værk i gips og små træstykker og sære stumper, det skulle blive en nissehytte i et snelandskab, og der skulle være indlagt lys i hytten, og den skulle bruges som juledekoration på asylet; det var et vældigt slid og et usandsynligt griseri i lokalet, men den var ganske flot, da den var færdig. Divi kogte, stegte og bagte konfekt på ovnen; vi smagte alle meget omhyggeligt på hendes kollektioner hver gang, men der blev dog noget velsmagende snask tilbage, som blev pakket i jeg tror ærlig talt ikke så forfærdeligt mange æsker til uddeling mellem tre mennesker på sygehuset. Wikkelvejr syede en pude, der lignede et meget dårligt og meget surrealistisk maleri med megen blank silke og guldtråd på blomfefarvet plys, men hun sagde, at der var en gammel, meget alene dame, der ville blive meget glad. Selv lavede jeg usandsynligt mange hessiansposer broderet med bast, som jeg ville give til forskellige husmødre, som jeg mente savnede indkøbsnet, o. s. v., o. s. v.

Og nu var det ved at nærme sig, dette med at jeg skulle finde på en fælles aktion til en af de sidste dage, og noget, som vi aldrig havde prøvet før. Jeg var så uforsigtig at spørge ved et middagsselskab hjemme, om der var nogen, der havde en god idé. Postmesteren, der var meget tyk og meget postkasserød i hovedet, blev aldeles henrykt og håbede, vi ville komme og sortere julepost ugen før juleaften, en storkøbmand havde svært brug for små rappe stedkendte menneskebørn til at bringe varer ud, en menighedsdame havde stærkt brug for store spejdere til at skænke kaffe og gå til hånde ved en menighedsfest, mange husmødre blev aldeles begejstrede og råbte op, så det lød som et ondulatbur i fodringstiden. Der var kun en, der ikke udtalte sig, og det var en lille rar sygeplejerske, der sad stiltfærdigt og pillede ved sin dyreryg og så ud, som om hun tænkte sit. „De har måske også et forslag, frk. Jørgensen,“ sagde min mor over bordet og lo, „det synes, som om der er god brug for vore spejdere i år.“ „Å, nej,“ sagde frøken Jørgensen, „vi når nok, det vi skal. Også i år.“

Derfor blev det sådan, at jeg næste dag tilbød frk. Jørgensen Akelapatruljens hjælp lillejuleaftens dag, før vi skulle i skoven og tænde vort traditionelle julebål.

Hospitalsjule er noget for sig. Mange mennesker tror, at det må være forfærdeligt at ligge syg i jule, at være hjemmefra og blandt fremmede mennesker, men i virkeligheden skal man lede længe efter noget så stemningsfuldt som hospitalsjule. Frk. Jørgensen havde en afdeling på et sindssygehospital, det var ikke de dårligste patienter, men ingenlunde heller de raskeste, og det var derfor et mærkeligt folkefærd, vi kom ind iblandt, da vi lillejuleaftens formiddag mødte med store forklæder over uniformerne og god vilje til at tage fat. Straks, da vi kom, bad frk. Jørgensen os, om vi ikke ville være søde med det samme at hilse på „kejserinden“, for hun var vant til, at man viste hende den ære, der tilkom hende som kejserinde. Kejserinden var en sød ældre dame, der hensad på sin bestemte stol, hun havde halvhandsker på og en fin taske med en broderet krone, i virkeligheden var hun smedekone fra nabolaget, men havde allerede for tyve år siden henlagt sin residens til stedet her, hvor hun førte sig med en venlig værdighed, hun var altid mild og altid nådig og derfor vellidt, og hun ønskede os da også velkommen til hoffet og overlod til sygeplejersken med en kongelig gestus at lade os tage fat. Mindre hyggelig var en lille knastor dame med et imponerende skæg, der sad i et hjørne og skulede til os, mens hun hele tiden mumlede: „de skal steges, de skal brændes!“ men det vænnede vi os til.

Arbejderne var mangелunde. Et par af os balancerede på stiger med munden fuld af tegnestifter og knappenåle og hæftede kilometer af granguirlander op, mens en lille dame med et ildrødt, skinnende hår fo'r ud og ind mellem de vaklende stigebein og fangede smådjævle, som hun puttede hurtigt ned i en stor pose, der blev forsvarligt bundet til hver gang. Wikkelsvej og Fniseras havde et udmærket, mavepinefrembringende job sammen med en lille evigglad patient, de skulle pakke konfekt i små nette æsker og binde røde bånd om, og sommetider råbte den lille dame glad til dem: „og det må De indrømme, det kan slet ikke ses, at jeg er forbyttet!“

En tid lang dekorerede jeg en lang skranke sammen med Laura, der klukkede som en høne og glædede sig som et barn, og som sine 50 år til trods var et barn, der hele tiden måtte hen og skotte ind gennem døren til juletræet og skele til pakkerne, der tårnede sig op derinde. Laura havde to kraver på, for at det ikke skulle være løgn, og 5 broscher til at holde dem sammen med, og i hårbruset piblede flere små forskelligfarvede sløjfer frem. Laura fortalte mig mange historier, mens vi arbejdede sammen, de var ikke alle lige artige, og sommetider var jeg lige ved at rødme, men det kan man ikke, når man er patruljefører og 15 år, man må nøjes med at tænke: „nå, det er da godt, at det er mig, der kan tage den slags, der skal høre på alt dette, og ikke patruljen.“

Korporalen, der var i sit energiske hjørne, fik revet en bunke af sig, også kedelige ting med at skure lidt, sætte

hvidt papir på nogle borde o. s. v. Ridder Rap og ridder Ro var sat til at sætte lys i lyseholdere, men pludselig kom ridder Ro med sit lille alvorlige ansigt og meget bekymrede øjne og berettede, at der var en patient, der var begyndt at spise lysene. Først havde hun bare gnavet lidt, smagt ganske lidt på dem, og de havde ikke nænnet at sige, at det måtte hun vist ikke, men nu, hvor de var begyndt på de røde lys, var hun blevet aldeles ustyrlig og gnaskede dem i sig; de havde givet hende en æske for sig selv, men det var hende ikke nok, hun ville have dem alle! Så måtte jo frk. Jørgensen tilkaldes, og kejserinden rejste sig fra sit tronsæde og sagde „fy!“ på en meget majestætisk og bestemt maner, og patienten, der syntes at lyde navnet Tulle, luskede bort som en meget flov hund med rød stearin i mundvigene.

Da vi alle havde drukket lillejuleaftenskafe og lige smagt på julekagerne, som havde kejserindens allerhøjeste bifald, og som gjorde Laura ellevild og fik den lille vrede dame til at glemme for en stund, at vi i virkeligheden burde steges og brændes, tog vi afsked med vore nye venner, og frk. Jørgensen sagde, at vi havde været flinke, og at nu ville hun ikke være så træt i morgen, som hun ellers tidt måtte være det juleaften. Jeg ved ikke, om hun tænkte et lillebitte øjeblik på den postkasserøde postmester, storkøbmanden, menighedsdamen o. s. v., men jeg gjorde det, og havde en god fornemmelse af for en gangs skyld at have valgt rigtigt.

Så gik vi ud til julebålet. Det var lige på frysepunktet, så der var knas i vandpytterne. Luften var klar, og himlen var rød og smuk i vest. Bålet tændte vi altid i en grusgrav i skoven, og vi havde samlet meget brænde søndagen før, for vi ville ikke fryse. Ved julebålene talte vi altid godt om året, der gik, om det havde været et godt år for os som patrulje. Meningerne plejede at være mange, og de var også ærlige. De små lagde altid for og gjorde det med stor frejdighed; de syntes, at året havde været ganske godt, for vi havde ikke drillet dem så meget, men på en måde var vi andre ved at blive gamle, for vi lagde så mange planer, som aldrig blev til noget, der var nu orkesteret, vi havde talt så meget om, og som de havde glædet sig til, der var julelejren, som vi altid snakkede om, og som aldrig blev til noget, for slet ikke at tale om den Sverigeslejr, vi altid fablede om. Når den ene talte, nikkede den anden energisk og samstemmende.

Så var det de stores tur. De var gennemgående glade for deres patrulje og for vort fællesliv i den, men der var også en og anden blandt dem, der mumlede lidt om ting, jeg havde lovet, og som ikke var blevet. Og så var det til sidst min tur.

„Jeg tror ikke, det er fordi vi er blevet for gamle,“ begyndte jeg, „som ridderne Rap og Ro siger, at vi lægger så mange planer, drømmer så meget — det er vist tværtimod, fordi vi er så unge, og Gud ske lov for det. Hvis vi ikke skulle drømme nu og lægge vældige planer,

NIELS NÆVE

og hans

„Abenæve“

Jeg har fået et brev fra no'en, som kalder sig for „Havfruerne“, og de spørger, om jeg vil vise dem, hvordan man laver en „Abehånd“.

Det vil jeg gerne viser jer, men jeg gør lige først opmærksom på, at knobets rigtige navn må være „Abenæven“, for det minder mest om en knyttet hånd, altså en næve.

Knobet formes af 3 ringe, der alle indbyrdes står vinkelret på hverandre, og hver ring består som regel af 3 rundtørner med linen. Det anvendes som vægt på enden af kasteliner og redningsreb og skal helst bindes over en lille tung kugle af bly, jern, glas eller lignende eller over en lille rund sten på ca. en tomme i diameter. Det bedst egnede materiale er 10 mm hampeline.

* * *

Den almindeligste fremgangsmåde består i først at tage 3 rundtørner om venstre hånds fingre. Langfinger og ringfinger må holdes godt adskilte. Tag derefter yderligere 3 rundtørner vinkelret på de første 3 ved at stikke tampen ind mellem de to adskilte fingre, se fig. 1.

Tag nu det hele af den venstre hånd og læg de 3 sidste tørner vinkelret på de andre således, at de stadig lægges indenfor det første sæt tørner og udenom det andet sæt tørner (fig. 2).

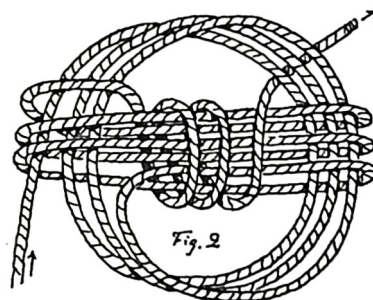
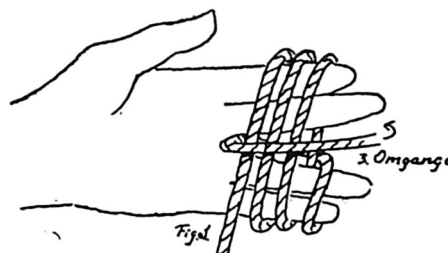
Læg nu kuglen i midten og arbejd det hele sammen, så næven knytter sig fast om kuglen, ved stadig at hale tørnerne sammen (fig. 3). Til sidst må den bankes pænt jævn med en kølle eller et stykke træ.

Dersom man vil have knobet siddende fast på linen, splejser man den løse tamp ind i den faste part med en øjesplejsning. Splejsningen må tynnes pænt ud, og der må lægges et bændselslær nærme ved knobet (fig. 4).

Den, der ikke kan lave en øjesplejsning, må fastgøre tampen til den faste part med et par bændsler (fig. 5).

Ønsker man at have et løst knob, som efter behag kan sættes på linen eller aftages, splejser man de to frie tampe sammen med en kortsplejsning, saa der fremkommer en bugt, hvor splejsningen sidder på siden af bugten. Den samlede længde af knob og bugt skal være ca. 55 cm (fig. 6). Bugten surres sammen med 3 bændsler, så der kun er et passende lille øje, der kan smøges sammen med kastelinens øje (fig. 7). Det knob,

(Fortsættes Side 170)

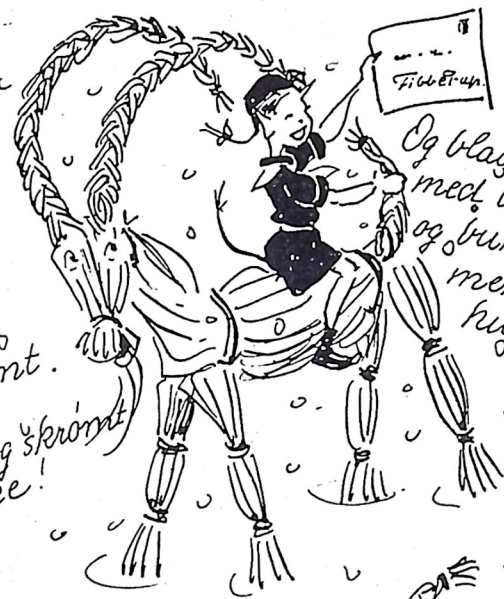
REDAKTIONEN ØNSKER KØRPSET OG DISTRIKTERNE GLÆDELIG JUL

Forst sadler vor bladtrolde sin nye hest
og rider afsted over vandet,
hun ønsker sin chef en glædelig fest
og alt godt for de glade i landet!

For sin motorcykle er Boecken berømt.
Men den som ager med bukke
vinder ogsaa sin vej frem i alvor og skromt
med sit brev fuldt af juleord smukke!

Og bladtrollden når frem til Fibberup
med bud til de midterste jyder
og bukkehalen her får sig et skub
mens distriktchefen brevet
hun byder!

Hun synger og fløjter, den muntre kurer,
af farten og flugten helt jolly.
Glædelig jul og godt nytår med mer
hvil og ønsker her Nordjyllands Molly!

Ved Lillebeltsbroen støjler vor buk,
for den er lidt bløge for vandet,
men over den må - med et frøys og et suk
for at hilse paa Grethe blandt andet!

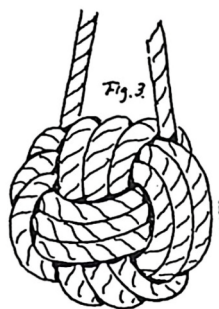
Ja, non cuivis adire Korinth
om contingit - er een gang skrevet.
Dog vor spejdertrolde finder sin vej gesvindt
til Spejder skolen med brevet!

Så vender hun bukken og rider afsted
- om den begge staar julesuset
- hun har brevet med juleønskerne med
til sin souschef i spejderhuset!

København dannet for et spejderdistrikt,
men nu har det faaet en chefinde,
gennem sne sporer trollden og bukken kvikket,
Grethe Nicolay selv skal de finde!

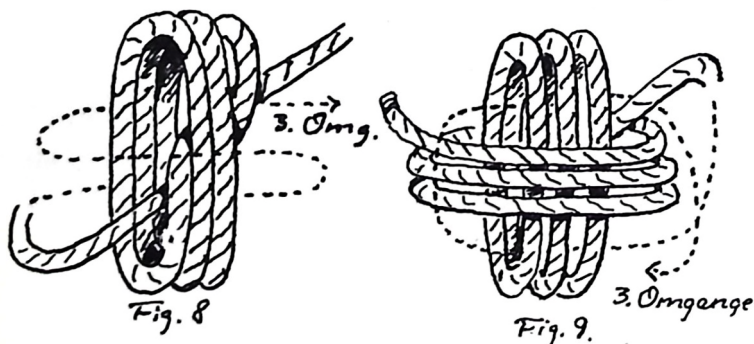
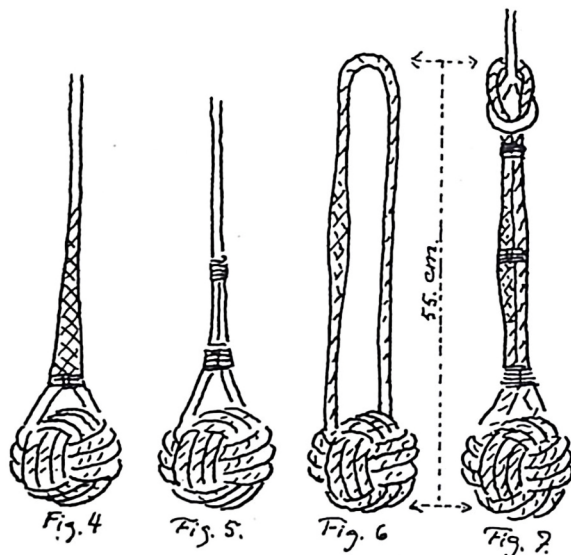

som derved fremkommer, tjener som et slags håndgreb, som tjener til at hindre linen i at glide i hånden, når den svinges før kastet.

For en ordens skyld vil jeg med det samme vise jer en anden metode at lave Abenæven på. Ligesom ved den første metode kan man lave de første tørner over venstre hånds fingre.

Se iøvrigt blot på tegningerne fig. 8 og 9, og der skulle iøvrigt ikke være mere forklaring nødvendig, når man har læst forklaringen til den første metode.

Niels Næve

DRONNINGENS TØJGAVE

Når julerisengroden og mandlerne er spist,
og alle julebøgerne er læst fra først til sidst,
så ta'r vi atter flittigt fat med nål og strikkepind,
for inden midt i januar skal gaven sendes ind.

Bodil Jensen, Greta Bomberg, Lizzie Pedersen, Gerda Højgård, Birgit Mathiasen, Birthe Johansen — alle fra St. Blichertrop, Herning. — Kirsten Stenbjerre, I. Nyborg. Alice Thiersgård, Brande.

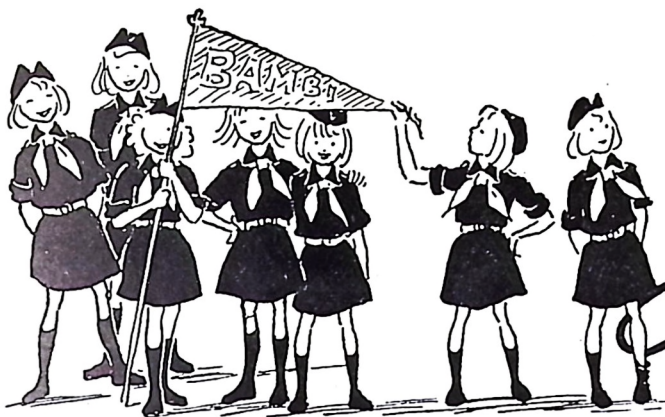
Lisbeth Christiansen, Lilli Simonsen, Humlebæk. — Erna Rasmussen, Inge Juul, Rita Andersen, Højbjerg. — Inger Margrethe Hüttmann, Else Søgaard, Kirsten Therkelsen, I. Lyngby. — Johanne Jørgensen, Lizzie Pedersen, St. Blichertrop Herning. — Kirsten Sommer Christensen, Jeanne d'Arc, Herning.

PIGESPEJDERNE udkommer næste gang 1. februar 1949

Artikler til dette blad må være redaktionen i hænde senest 30. december 1948

PIGESPEJDERNE har eneret på de i bladets spalter anvendte tegninger og artikler. Udlån eller overtagelse kan dog ske ved henvendelse til redaktionen

Hæere Patruljeførere!

Der er stor sorg i Bambipatrujen!

Stampe skal rejse — hendes far er ved jernbanen og er blevet forflyttet til en anden by, hvor der ikke engang er spejdere!! Stakkels Stampe — og stakkels Bambi-patrulje, som bitterligt vil komme til at savne sin dygtige patrulje-assistent. — Nå, den sag er der jo ikke noget at gøre ved, Stampe håber, hun kan få vækket interessen for en pige-spejdertrop i den by hun kommer til, og Bambi har spurgt tropsføreren, om hun må få Mink til patruljeassistent. Det er blevet aftalen, at Mink skal prøve, og hvis hun viser sig at kunne, vil hun blive udnævnt til patruljeassistent til nytårsparaden. — Troppen har i nogen tid haft lukket for tilgangen, fordi man først og fremmest måtte tage sig af de blåmejser, som skulle rykkes op. Tropsføreren havde derfor haft en ekspektance-liste og som nr. 1 på denne står: *Ellen*, 12 år. Hun skal nu ind i Bambi-patruljen i stedet for Stampe. Bambierne er ikke overvældende glade for at få en helt ny ind i deres patrulje, nu var de lige langt med prøverne og kender hinanden så godt, og de kender slet ikke Ellen!!! U-le er igen den fornuftige og siger: „Hvorfor skal Ellen ikke have Lov til at være med? Tænk, hvis det var en af os, der gerne ville være spejder og ingen ville have os ind i en patrulje?“

Dette argument bøjer de andre sig for. U-le har bestemt, at hun i hvert tilfælde vil tage sig godt af den nye.

Bambi har travlt! Hun planlægger patruljemøde, som er Stampes sidste — Ellens første og for alles vedkommende, det sidste inden juleferien, så det skulle gerne blive et ekstra godt møde. — Hos sin tropsfører har hun lånt nogle gamle spejderblade og legebøger, og nu leder hun dem igennem for at finde nogle nye lege. Bambi har ellers en god legebog, som hun selv har lavet, men engang imellem må man jo supplere den op. Legebogen er et kollegie-hefte inddelt i 5 afsnit:

1. Udendørs lege til prøverne.
1. Indendørs lege til prøverne.
3. Udendørslege: Stafetlege og boldlege.
4. Indendørs underholdningslege.
4. Diverse.

Bambi indfører følgende lege, som I sikkert også kan få brug for engang.

Blæse vat:

Legen leges omkring et bord, som deltagerne står rundt om. Midt på bordet et stykke vat. Nu spørges der om et eller andet, f. eks.

Hvem er mest nysgerrig?
Hvem har hul på strømpen?
Hvem ... o. s. v.

Alle begynder samtidig at blæse mod vattet. Den, som får vattet blæst hen til sig, er den mest nysgerrige o. s. v. (under afsnit 4).

Skibet er ladet med.

Legen leges som alm. „Skibet er ladet med“ — men i stedet for at skulle nævne noget med et bestemt bogstav, kan spejderne stille spørgsmål fra f. eks. III kl.s prøven:

Skibet er ladet med: 2. vers af „Vær beredt“.

Skibet er ladet med: Dannebrog i rigtige størrelsesforhold.

Skibet er ladet med: Pælestik o. s. v.

Der gives pant, hvis man ikke kan svare, inden der er talt til 10 (under afsnit 2).

Gøre ting på den måde.

Man sender en spejder ud og bestemmer et tillægsord, som hun skal gætte. Vi prøver at bestemme tillægsordet *genert*. Nu kommer spejderen ind og stiller opgaver til de andre, f. eks.: „Vil du være så venlig at give dine patruljekammerater besked om tropsmødet — *på den måde*. Vedkommende må så på en genert måde give besked om mødet. Der skal spørges 3 gange til 3 forskellige. Næste opgave kan f. eks. være: „Vil du synge en sang — *på den måde*, eller vil du telefonere til din tropsfører *på den måde*. Når ordet er gættet, går en anden udenfor, medens et nyt ord bestemmes. I denne leg får man lejlighed til at vise sine dramatiske evner (afsnit 4).

Mus.

Ved juletid kan man spille mus.

Til spillet bruges pebernødder eller hasselnødder. Ca. 10 nødder spredes ud på bordet. En af spejderne går udenfor — de øvrige udpeger imedens en af nødderne til „mus“. Spejderen, der kommer ind, må tage lige så mange nødder hun vil, een ad gangen, indtil hun tager „musen“, så bremser de andre hende ved at råbe mus — næste forsøger på samme måde — tilsidst er det morsomt at sammenligne og se hvem der har fået flest nødder (afsnit 4).

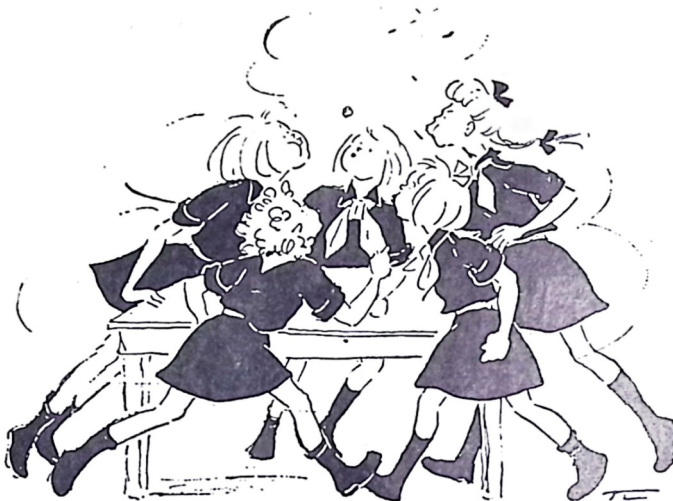
Mink har pyntet op i tropslokalet. Små grankviste titter frem bag ved billederne og ved vindueskrogene, hjerter og stjerner hænger ned fra lampen i loftet, og midt på bordet står en flad skål med gran, nisser og lys.

Bambierne er lidt vemodige, fordi de skal sige farvel til Stampe, men Bambi kan ikke lide sentimentalitet, så hun har sat sig for, at mødet trods alt skal holdes i den muntre tone. —

Da alle er samlet, tænder Mink lysene, der synges et par julesalmer, og Bambi rejser sig og holder en tale for Stampe og takker hende for godt kammeratskab. Bambierne har splejset til en lille afskedsgave til Stampe — en mappe med brevpapir, som U-le overrækker hende med en lille versificeret takketale. — Så synges tropssangen og Ellen bliver budt velkommen blandt Bambierne.

Derefter morer man sig med de før omtalte lege, ind imellem synges, og man slutter med at spille mus — og det pudsige er, at Mus får samlet flest pebernødder.

Til forrige patruljemøde morede Bambierne sig med at

lave en opgave til „Pigespejderne“ og med den sender de hermed jer alle de bedste ønsker om en glædelig jul og et godt nytår.

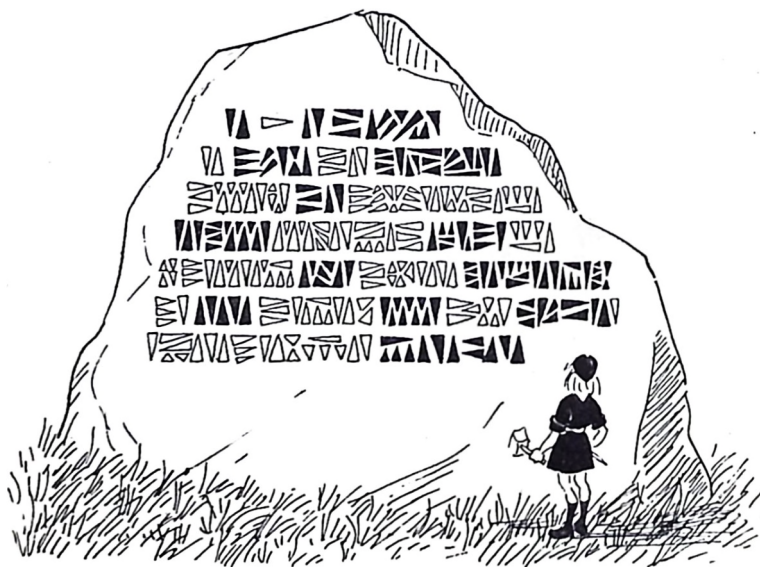
* * *

ved Bo.

Korpskontoret takker Bambierne for den gode idé og udsætter 2 præmier blandt de rigtige løsninger.

1. præmie: 1 gavekort på 7 kr. til depotet.
2. præmie: 1 gavekort på 3 kr. til depotet.

Løsningerne må være korpskontoret, Læssøegade 199, Odense, i hænde senest den 10. januar 1949. Kuverten bedes mærket „Bambiopgave“.

Glædelig jul og et godt nytår

ønskes dig af

KAREN

Det er en julehilsen, en af de mange 100 tusinde, som på et kort med nisser mod jul bringes via travle postbude til dig — og fra dig til dine venner. Hvad siger saadan en hilsen? Ja, nisserne kan vel næppe bringe modtageren i julestemning — for vi har vadet i nisser fra midten af november — og glædelig jul og godt nytår — kan vi vel nok forstå — men den korte stereotype sætning vidner om, at det har afsenderen skrevet næsten i søvne på adskillige kort. Jo — der er een ting, vi ikke må glemme, afsenderen har et øjeblik haft os i tankerne — da hun skrev adressen.

„Du skal rigtignok ingen julekort have i år,“ tænker måske nu en og anden, men sagen er trods alt den, at jeg elsker både at skrive — og at få julehilsener fra mine venner, og fordi jeg ved, at en julepost kan bringe så uendelig megen glæde, skal jeg hjælpe dig lidt med den i år.

Min julepost fra forrige jul — har ligget på mit bord langt ind i årets varme måneder — og jeg har frydet mig over de skønne søjler på kortet fra min græske veninde — de franske gloser, som jeg måtte slide med for at finde ud af — de hjertevarme ord fra vennerne i Slagelse — og ikke mindst en hilsen fra en gammel blåmejse, som nu står midt i sin førergering — og mange, mange flere.

Englænderne er folk, som sender mange hilsener, men altid på trykte kort, som kun skal underskrives med navnet. Er jeg syg, får jeg kort med blomster og lange vers og ønsker om snarlig helbredelse — alt sammen lavet af en fabrikant, som large lader kunderne underskrive med deres navne — og det er således uhyre blækbesparende. Der findes sådanne kort til enhver lejlighed og passende til enhver situation både glædelig og bedrøvelig. Skik og brug er så forskellig landene imellem, og når man alligevel glædet sig over en sådan færdiglavet hilsen, er det vel det fremmedartede, man fængsles af — og så måske også, fordi man ved, at bag i pakken eller kuerten findes brevet, som fortæller alt det, man gerne vil høre fra vennen. En af disse trykte julehilsener indeholdt et vers, som jeg har haft svært ved at få ud af tankerne:

*Life is sweet just because of the friends we have made,
and the things which in common we share.
We want to live on, not because of our selves.
But because of the people who care.
It's giving and doring for somebody else,
on THAT all life's splendow dipends,
and the joy of this world, when you've summed it all up,
is found in the making of friends.*

Men nu den hilsen, du skal sende til dine venner og din familie. Ser du, det allervigtigste er den stemning, du er i, når du skal skrive. Det er ikke netop det, man kalder julestemning, jeg tænker på, for det er der nogen, som har svært ved at komme i, selv om huset dufter af klejner og leverpostej. Men du må være veloplagt og have dem i tankerne, som du vil skrive til. Er din julekorrespondance stor, så skriv ikke den hele på een dag, men del den i små portioner. Om du skriver lange breve eller små kort, er ikke det afgørende, vi har hver vor form at udtrykke os i, når det gælder brevskrivning — men søg, i det du skriver, at give udtryk for de tanker og de ønsker, du nærer for personen, du skriver til. Undgå store, højtidelige ord og brug ganske enkle ord, sådan som du gør det i daglig tale. Det, vennen eller veninden vil høre fra dig, er ikke tirader, men en lille, hyggelig sludder, som for et øjeblik bringer jer ganske nær hinanden. Breve er et forbindelsesled mellem dig og dine venner eller familie, det er gennem dem, venskaberne og forbindelserne holdes vedlige, selv om I lever langt fra hinanden.

Kortet eller papiret, hvorpå du fæstner dine tanker og gode ønsker, kan også være et udtryk af dig selv og vise, at du gerne vil sende en stærkt personlig hilsen. På almindeligt brevpapir laver du en „ramme“ eller et „hoved“ af røde hjerter klippet ud af glanspapir drysset tilfældig udover papiret (med kontorlim). Eller en stor sølvstjerne og en regn af små bitte stjerner under den. Næletræer er

nemme at klippe ud af grønt træpapir og dekorative tilmed.

Har du evner dertil, vil julekort, som du selv har tegnet, bringe modtagerne større glæde end de fine og meget dyre julekort, som boghandlerens diske bugner med. Køb de enkle kort med kuverter, som fås i bundter til overkommelig pris — eller udkær selv kortene af hvidt karton eller stift tegnepapir.

I venstre hjørne af kortet skærer du en lille ridse med et barberblad; gennem revnen stikker du smalle, røde silkebånd eller sølvtråd af forskellig længde, som du fæstner til bagsiden af kortet med kontorlim. For enden af hvert bånd klistrer du nogle af de småting, som efterhånden er blevet julens symboler: hjerter, stjerner, grantræer, fugle, snemænd o. s. v. Eller du kan binde små, flade kranse af buksbom med sytråd over tynd blomsterståltråd og fæste dem forsigtigt til kortet med få sting.

Hvad mener du om at give din julehilsen et omslag i form af hjerter, stjerner eller snemænd?

Figuren tegnes på dobbelt tegnepapir eller rødt, gennemfarvet foldepapir til hjerter, således at de i den ene

side er sammenhængende. Mellem disse indsættes hvide blade, som kan heftes med sytråd eller klisterpapir, og på hjerte eller stjerneblade kan du så skrive dine juleønsker.

Et julekort behøver aldeles ikke at være behængt med alle disse her nævnte „julesymboler“. Har du tænkt derpå i tide, kan du have pressede, vilde blomster, som du arrangerer i små buketter. Er de pressede med et varmt strygejern og derefter tørret i skiftende lag aviser, vil de beholde deres farver meget længe. Her var noget for 2. kl. spejderen, at samle blomster til dobbelt formål.

Har du i sommerens løb taget gode billeder med dit fotografiapparat, vil et sådant billede sat på julekortet vække glade minder frem hos dem, du mødte i lejren. Måske er du så dygtig en fotograf, at du har taget billeder af træernes grene tyngede af sne eller tændte julelys' glans i din lille søsters øjne.

Jo — der er virkelig mange muligheder for dig, og medens du pusler med at lave dine julekort og har dine venner i tankerne, vil du glæde dig til at forme tankerne i ord.

* * * —the

Forstyrrede Juleaften

Ved Juletid svømmer alle Blade og Hefter over af idylliske Julehistorier. Det vrirler med Julesne, Grantræer og Kanebjælder — Julenisser og Julengle — slette Mennesker, der bliver gode, og rige Børn, der forærer fattige Børn deres Top! Nu faar jeg Lyst til at fortælle om nogle Juleaftener, der kom aldeles ud af Sporet og slet ikke gik efter det Program, man ellers lægger for en ordentlig Juleaften.

De første er ikke saa gale, men den tredie, tror jeg nok, alle vil være med til at kalde temmelig tosset. —

Lille Poul var brunøjet og tyk og næsten altid i Sol-skinshumør. Han glædede sig frygteligt til Juleaften, og især talte han om, hvor morsomt det blev at synge „Glade Jul“. Han var kun 2½ Aar, saa han havde ikke nogen større Erindring om, hvordan Juleaften var, men at det var Toppunktet af Fest og Glæde, forstod han af, hvad de andre fortalte, saa hans Forventning var over alle Grænser.

Tiden er lang, naar man er lille og venter paa en stor Glæde, men Juleaften blev det jo da omsider.

Det store Øjeblik var kommet — Juletræet stod tændt i al sin Glans — man tog hinanden i Hænderne og begyndte at gaa om Træet, mens de første Toner af „Glade Jul — dejlige Jul“ lød gennem Stuen.

— En Strøm af store, kuglerunde Tårer —

Da lød et fortvivlet Brøl, der overdøvede al Sang, Kredsen splittedes ad, og alt blev Forvirring og Larm. Midt i Flokken af forfærdede Familiemedlemmer stod den ellers saa glade og medgørlige lille Poul som et Billede paa den vildeste Sorg. Ud af hans aabne Gab kom der øredøvende Brøl, og ud af hans sammenknæbne Øjne vældede der en Strøm af store, kuglerunde Taarer, der trillede ned ad ham og splintredes med et Plask paa Gulvet. Han stampede i Gulvet og rystede paa Hovedet og slog til alt, der kom i Nærheden af ham. Saa uhyre var hans Vrede, Sorg og Skuffelse, og saa vanskeligt var det at overdøve hans Brøl, at det varede længe, før nogen kunde komme i Forbindelse med ham og faa et Begreb om, hvad der var i Vejen. Man troede først, at han var kommet til at sluges den lille Legetøjsbil, han havde faaet som Forhaandsgave, og nu led forfærdelige Smerter, men efterhaanden lykkedes det dog at blive klar over Grunden til hans Jammer.

Det var en forfærdelig Skuffelse — det var *helt galt* — det var slet ikke „Glade Jul — dejlige Jul“, han havde glædet sig til at synge.

Han havde af Børnene paa Vejen lært Sangen om Tordenskjold, men det var den Udgave af Sangen, som vi jo nok allesammen kender med „Tordenskjold i Suppen sprang, Bollerne omkring ham sprang“. Dette smukke Digt var henimod Jul blevet yderligere forbedret til „Glade Jul i Suppen sprang“, og *den* kunde lille Poul, og da det var den eneste, han kunde nogenlunde, havde han glædet sig saa ubeskriveligt til at synge den sammen med alle de andre. Da det saa blev til noget helt fremmed og uforstaaeligt, brast det for ham.

Alle aandede befriet op. Ingen nænnede at ødelægge Juleaften for lille Poul. Der var ikke andet for — man tog hinanden i Hænderne og travede rundt om Juletræet, og lille Poul — endnu lidt snøftende og taarevædet, men straalende over hele Hovedet, sang for, mens alle kvad:

„Glade Jul i Suppen sprang,
Bollerne omkring ham sprang.“

En Familie havde faaet en dejlig hvid Eskimohund ved Navn Peter, og Peter skulde nu fejre sin første Juleaften. Det faldt heller ingen ind, at der kunde være nogen Vanskeligheder ved det, for Peter var et ejegodt Gemyt og havde med stor Kærlighed sluttet sig til sin nye Familie. Som de fleste Hunde holdt han ikke af Slagsmaal af nogen Art, og naar nogen for Spøg trak i hinanden eller lod, som de slog hinanden, styrtede Peter den overfaldne til Hjælp og søgte ved Gøen og Knurren at jage Angriberen bort.

Nu var det altsaa Juleaften — Juletræet var tændt, og alle stod omkring det — parate til at gaa rundt med hinanden i Hænderne og synge „Glade Jul“.

Peter laa fredeligt paa sit Tæppe og slumrede. Dette var jo aabenbart en af de mange underlige Ting, Menne-sker hittede paa, og som man godt kunde finde sig i.

Men pludselig fo'r han op og stirrede med rynkede Øjenbryn paa Scenen ved Juletræet. Hvad var dog *det*? Var hans elskede Familie blevet gal? Underlige Hyl og Lyde var Peter vant til. Det hændte, at en eller anden satte sig ved en stor Kasse og pinte den, saa den peb ynkeligt, mens en eller flere samtidig udstødte ildelydende Skrig, men da det kun lod til at gaa ud over den usympatiske Kasse, havde Peter lært at bære dette i Stilhed og se at sove fra det. Men dette var noget meget farligere. Det var tydeligt, at hele Familien, der ellers kom saa godt ud af det med hinanden, nu havde indladt sig i et uhyggeligt Haandgemæng, hvor de under fæle Krigshyl sled hinanden i Armene og sloges om det lysende Træ.

Det var ikke til at holde ud! Det blev ved — det maatte standses! Uden Betænkning kastede Peter sig ind i Slagsmaalet. Gøende, hylende og knurrende smed han sig om Halsen paa hvem, han kunde faa fat paa, overkysede dem i Ansigtet og bønfaldt dem med grædende Taarer om at holde op. Larmen var øredøvende.

Man prøvede at tale beroligende til Peter — man prøvede at skælde ud — men intet hjalp. Saa snart man begyndte paa Sangen, kom Peter igen i en grænseløs Fortvivelse og overdøvede alt. Han blev smidt udenfor, men blev ved at holde det skrækkeligste Spektakel. Give ham Prygl kunde man dog ikke paa en højhellig Juleaften — bare fordi han vilde forsvare Familien og mægle Fred — saa der var kun eet at gøre: Man maatte opgive at gaa om Juletræet og synge. Man satte sig lydigt ned paa hver sin Stol og fik saa Lov af Peter til paa denne Maade at synge sine Julesalmer. Peter lagde sig midt i Kredsen for at passe paa, at ingen igen overfaldt hinanden. Nu var her igen godt at være. Glad og tilfreds logrede han med Halen, og udmattet af Sindsbevægelse styrtede han i Søvn og vaagnede først, da Julekagerne kom ind.

Den tredje forstyrrede Juleaften er en af en mere vild Art, og mange vil maaske tro, at det er Opspind eller i alt Fald Overdrivelse; men det er ikke desmindre den ærlige og redelige Sandhed. Det foregik i Norge.

Jeg var i Huset hos en ung Frue, der ellers havde boet i Amerika i nogle Aar, men som nu med sine to smaa Børn var hjemme i Norge i et halvt Aars Tid for at besøge sine gamle Forældre. Hendes Fader, der var en velstillet Mand — Direktør for en større Virksomhed — var vist oprindelig en brav Mand, men Tid og Omstændigheder, en pylret Kone og en stor ufredelig Familie havde efterhaanden gjort ham til en hidsig Hustyrant, der som oftest laa i Fejde med en eller flere af Familien, saaledes at der altid var nogen, der var forbudt Adgang til Huset.

Den amerikanske Familie havde faaet Lov at bo i en lille Lejlighed i et Hus, som Faderen ejede, og som laa et Par Hundrede Meter fra hans egen store Villa et Par Stationer udenfor Oslo.

Jeg skulde være til „Nytte og Hygge“ i Huset. „Nytten“

gik det nogenlunde med, men „Hyggen“ var det smaat med. Lejligheden var møbleret med nogle gamle, vakle-
vorne Ting, der egentlig var kasserede. Vand og Elek-
tricitet var der ikke indlagt, saa vi maatte brænde Petro-
leumslamper og hente Vand med et Aag ved en Pumpe
ude mellem Træerne, hvor der ogsaa i det fjerne stod et
lille luftigt Træhus med Tremmedør. Hvis der ikke var
andre Behageligheder i dette lille Udhus, saa var der i alt
Fald Masser af frisk Luft.

Det frøs 35 Grader, og Aflobet fra Køkkenvasken frøs
øjeblikkeligt til, saa man maatte bære alt Spildevand ned
gennem to Etager. Man maatte tage sig ordentlig sammen
for ikke at tabe Modet.

Den unge Frue var egentlig et rart Menneske, men hun
var meget doven og forkælet og umaadelig sjusket. Hun
laa gerne i Sengen til henad Middag, og sommetider stod
hun saa op af Sengen uden at vaske eller rede sig eller
klæde sig paa. Hun stoppede sine lange Haarfletninger op
under en Pelshue, tog en Kavaj over sin Natkjole og kørte
saa med Toget ind til Oslo, hvor hun blev hele Dagen og
formodentlig besøgte sine forviste Søskende og spiste Ka-
ger paa et Konditori. Penge efterlod hun ikke og havde
aldrig ret mange, saa Børnene og jeg ernærede os af, hvad
vi fandt i Huset — for det meste Gulerødder og Fiske-
boller af en Daase.

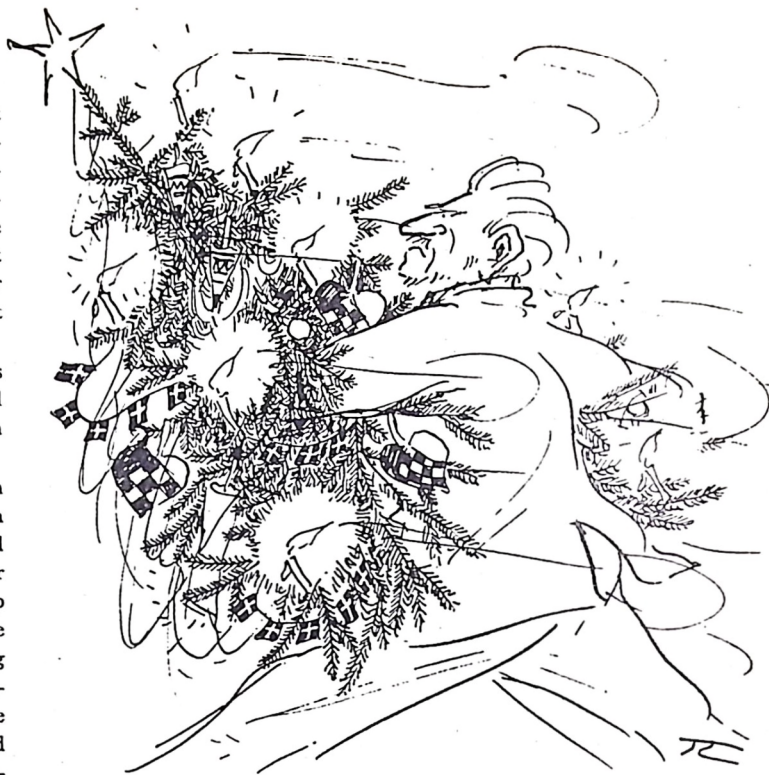
De gamle Direktørfolk havde en gammel svensk Pige
ved Navn Liliegren, som af og til kom med nogle Levnin-
ger til os, og saadan set klarede vi os ganske godt.

Børnene, Lilian og Rolf, var skrækkelig uopdragne. Naar
jeg skulde skrive Breve, maatte jeg sætte mig op paa en
Kommode med Fødderne paa en Stol og skrive paa mit
Skød. Blækkuset havde jeg oppe paa et Klædeskab. Ellers
var det umuligt at klare sig for de vilde Normanner, der
ogsaa rodede i min Kuffert, naar jeg ikke var til Stede,
klistrede Overføringsbilleder i mine Bøger og malede
Overskæg paa mine Billeder. Det var især Lilian, der var
skadelig, for lille tykke Rolf var endnu ikke blevet saa
opfindsom. Dog kom jeg i det store og hele godt ud af det
med Børnene, og da jeg var saa meget alene med dem,
kunde jeg opdrage paa dem af Hjertens Lyst, saa det gik
helt godt.

Saa kom Julen. Jeg var noget beklemmt ved at skulle
fejre den saa langt bort fra alle, jeg holdt af, og under
disse lidet hyggelige Forhold, men jeg skød Hjertet op
i Livet og besluttede at gøre, hvad jeg kunde. En stor
Pakke fra Danmark med mange gode Sager i hjalp noget
paa Humøret.

Frosten var stadig streng, og Sneen laa i tykke Puder
over alting. Der var kastet smalle Stier mellem Husene,
og Turene til det lille Udhus med Tremmedøren var ube-
hageligere end nogensinde. Fruen erklærede, at hun og
Børnene aldeles ikke kunde taale disse Udflugter, hvilket
jo ikke gjorde min Gerning som Renovationsmand bedre.

I Anledning af Højtiden var der sluttet Vaabenstil-

stand mellem nogle af Familiens Grene, saa min lille
amerikanske Familie og en anden gift Datter, hvis Mand
var ude at sejle, og hendes talrige Børn skulde holde Jule-
aftenovre i den store Villa hos Forældrene.

Juleaften i Skumringen sled vi i det med at faa Fami-
lien klædt pænt paa. Deres Garderobe var altid i den
skrækkeligste Uorden, og det kostede mig megen Over-
talelse at faa Lov at klæde Lilian paa, saa hun ikke lig-
nede en Kludedukke. Hun vandrede saa med sin Moder
i Forvejen over til Bedsteforældrenes Hus, og jeg skulde
gøre Rolf og mig selv færdig og skynde mig efter, for de
var allerede ved at tænde Juletræet.

Et Kvarterstid efter var vi ogsaa færdige og godt ind-
pakkede, og med Rolf paa Armen begav jeg mig paa Vej
gennem Sneen.

Vi var ikke kommet mere end Halvvejen, da vi mødte
en sørgelig Karavane, der tavs og med alle Tegn paa
Nederlag bevægede sig den modsatte Vej. Det var alle
Julegæsterne. Det viste sig, at netop som Juletræet var
blevet tændt, var der et eller andet, der irriterede Bedste-
faderen og bragte ham i Harnisk. Der skulde saa lidt til.
En — to — tre greb han det tændte Juletræ i Kardusen
og smed det ud gennem en stor Glasrude — ud i Sneen —
og saa smed han Gæsterne ud bagefter — dog ikke gennem
Vinduet, men gennem Døren, som blev knaldet i.

Dér stod vi altsaa!

Men dér kunde vi jo ikke blive staaende, saa efter nogen
Forhandling traskede vi alle op til os, hvor vi tændte
Hængelampen og satte os og saa paa hinanden. (Kender

nogen en Petroleums-Hængelampe? En stor Glasbeholder med Glas og Kuppel og tre Arme, der hænger i tre lange Kæder op til Loftet.)

Det kunde ikke være andet, end at Stemningen var noget trykket. Her sad Børn og voksne og gloede. Ingen var i Besiddelse af nogetsomhelst selskabeligt Talent, og hele Juleaften truede med at gaa i Fisk.

Noget maatte der gøres! Da vi havde faaet Ilden i Kakkelovnen til at blusse op, hentede jeg det bedste, jeg i Øjeblikket havde — Kassen fra Danmark! Det hjalp! Alle kom i Bevægelse og samlede sig om Kassen, hvorfra der fremkom de utroligste Ting — smukke Ting — morsomme Ting! Der var Marcipangrise, Julelys, Stjerne-kastere, Konfekt, Rosiner og Mandler, danske Julekager o. s. v. foruden Bøger, Billeder og andre Gaver.

En lun og selskabelig Stemning bredte sig virkelig over Selskabet. Vi lagde Dug paa Bordet og pyntede det med Grangrene og tændte Julelys, og midt paa Bordet ordnede vi en hel Masse Godter med en stor Marcipangris i Toppen.

Begejstret over al denne Festlighed vilde Husmoderen

sætte Kronen paa Værket ved at sætte en Stjerne-kaster fast paa Hængelampen og antænde den. Den begyndte ogsaa at fute, men — o Vé — o Vé! Hun havde ikke taget i Betragtning, at der manglede en Ring i en af Lænkerne paa den gamle Lampe, og den var erstattet med en rød Uldtraad. Skønt det altid paastaas, at Stjerne-kastere ligefrem ikke *kan* tænde Ild, gik der ikke desto mindre Ild i Uldtraaden — stik imod alle Naturlove — og ifølge Tyngdeloven og andre uudgrundelige Naturlove styrtede Lampen ned — Glas og Kuppel splintredes, og Petroleum'en udgød sig over Bordet og alt, hvad der var paa det. Tableau!

Heldigvis udbød der ikke Ildebrand, men Mørke, Skrig og Raab og Forvirring.

Der var ikke meget at redde. Petroleum er ikke godt sammen med Marcipan og Konfektrosiner, saa det meste maatte kastes væk, men mærkeligt nok havde Eksplosionen forløst Stemningen og gjort alle livlige og lattermilde, saa det var i Grunden et helt hyggeligt Selskab, der omsider sad forsamlet om et Par Julelys og i al Beskedenhed drak Kaffe med Landbrød og Gammelost til.

MUM.

JULEFNUG

Redaktøren kom og sa' til mig: „Det vil næppe volde Dem store Venskeligheder at skrive til vores Julenummer, vel? Hvis der ikke er nogle Dyr at skrive om, var det saa ikke en Idé om — tjæ — Julesne, f. Eks.? — Jo, selvfølgelig! Og mens Trilletegner nu gaar og river sig i Haaret og siger „Bare den Julehistorie dog snart kom, saa jeg ku' se at faa tegnet lidt Juletræer med Sne paa og inde-sneede Tog og Præstegaardshaven, hvor gamle Mathis gaar og skuffer Sne, mens han kigger stjaalent ind ad Vinduet, hvor Jomfru Else er ved at pynte Træet,“ saa sidder jeg og pønser paa at snyde baade Trilletegner og Redaktøren. For jeg er et af den Slags Mennesker, der ikke glemmer begaaede Uretfærdigheder — selv ikke naar det er Jul. For da jeg havde fortalt Naturstemninger i „Pigespejderne“ om baade Myggeland og Humlebibo, havde været paa Udkig paa Skovsøens Bund og rodet i Træstubbe efter alle Vorherres vingede Skabninger, havde fundet de mest spragtede Sommerfugle og set Mutter Edderkop rede Ungernes gule Æggedyrer, kom hele Redaktionen støvnende og sa': „Ska' vi ikke prøve lidt nyt — lidt Teknik, eller saadan? Og nu gaar de altsaa og tror, at Julefnuggene skal dale saa stille og poetisk, som i Helge

Rodes Vers eller Stuckenberg's lille Digtsamling. Men det skal bli'e Løgn. Det skal blive Teknik. Jeg skal vise, at jeg godt *kan* skrive om andet end om søde smaa Dyr — saa kan Læserne jo selv dømme, hvad de helst vil ha' i det nye Aar. —

Det var en raakold Morgen i Efteraaret 1946, at den amerikanske Videnskabsmand Dr. Vincent Schaefer klavrede ind i et let Monoplan, der holdt klar med Motoren i Gang paa Flyvepladsen i Schenectady. Baade Piloten og Schaefer kiggede sig ivrigt omkring i Horisonten, som om de ikke vidste i hvad Retning, de skulde flyve. Saa bestemte Schaefer sig og nikkede i Retning af et Skytæppe, der saa ud til at være godt et halvt Hundrede miles borte.

Samtidig med at Maskinen lettede, steg en ældre, lidt foroverbøjet Herre op i et af Flyvepladsens Kontroltaarne — havde en kort Konference med Radiotelegrafisterne og satte sig saa til at vente, mens han ivrigt spejdede ud af Vinduet. Det var den amerikanske Fysiker og Kemiker Irwing Langmuir, bedst kendt som Opfinderen af den luftfyldte Wolfram-Glodelampe — et elektroteknisk Geni og allerede fra sine unge Dage knyttet til General Elec-

trics Undersøgelseslaboratorium, og nu Chef for dette Institut. Nobelprisen i Kemi fik han i 1932 som Kronen paa de Æresbevisninger, der fra Alverdens Lande var blevet ham til Del.

I Mellemtiden var Schaefer's Maskine naaet frem til Skyformationen; den dykkede ind i den, og i næste Øjeblik havde Prof. Langmuir Radioforbindelse med sin Assistent i Flyvemaskinen, saa han fra Kontroltaarnet kunde følge Slagets Gang. „Saa begynder vi,“ lød det tilbage i Kontroltaarnet.

De fløj godt ind i Skyen, hvorefter Schaefer fra en thermoflaske-agtig Beholder lidt efter lidt lod godt 2 kg smaa Tør-Piller falde ned gennem Skyen. En for en droppede han dem i et 300 miles langt Bælte, og ikke 2 Minutter efter skete der et Mirakel. Skyformationen blev som forhekset. For Prof. Langmuir langt borte i Taarnet i Schenectady saa det ud, som om Skyen vred sig i Krampe. Fra Toppen af Skyerne steg de hvide Damp op, og ud af dem strømmede der den dejligste Julesne.

Det meste af Sneen fordampede ganske vist, før den naaede Jorden, men det var alligevel en stolt Schaefer, der lidt senere blev modtaget af sin Chef paa Flyvepladsen. Han var det første Menneske i Verden, som nogensinde havde lavet en kunstig Snestorm.

Hvordan gik det nu for sig — overhovedet? Den almindelige Amerikaner har været meget optaget af det —. Det, Schaefer havde i Thermoflasken, blev kaldt „magiske Piller“, og hans Cloud-Poisoning-Act blev meget diskuteret. Hvordan bærer man sig dog ad med at forgive en Sky, saa den kaster op — eller altsaa ned?

Saa let, sagde Schaefer selv, der ikke var Spor imponeret. Han havde nemlig fundet ud af, at naar Temperaturen og Vinden og Lufttrykket er i det elskværdige Hjørne, skal der ikke ret meget til, før Julesneen daler. Schaefer havde en Ven paa Laboratoriet. Bernhard Vonnegut hed han, og han fortalte en Dag Schaefer, at han ved at „laane“ sin Søns Legetøjsbøsse havde faaet det til at sne! Naar kold Taage, d. v. s. bitte smaa Vanddraaber, er afkølet til lidt under 0 Grader, behøves der kun en pludselig Udvidelse af Luften til, at det begynder at sne. Paa Laboratoriet blev Assistenterne helt julekaade. En vilde have det til at sne ved at knalde en Legetøjsballon. En anden foreslog at besørge den pludselige Udvidelse af Luften ved at lade Proppen springe paa en Flaske Champagne. Men Schaefer løste Problemet paa en anden Maade. Ved at blæse Vanddamp ind i Laboratoriets store Køleskab lavede han sig sin private lille „Prøvesky“. Saa stak han en meget kold Isterning ind i Skyen, og hvad skete? Der blev det dejligste Snevejr.

Rundt om Isterningen dannede der sig nemlig ganske bitte smaa Ispartikler, der blev til Snefnug paa Bekostning af Taagens underafkølede Vanddraaber. Reaktionen forplantede sig, og lidt efter saa Schaefer Taagen klare op og Snefuggene glitre ned mod Kuldekamrets Gulv. Da

Laboratorieforsøg med kunstigt Snevejr

var Springet ikke langt til at prøve Fænomenet ud i den fri Natur og lave et Julevejr, der sagde Sparto til, hvad Vonnegut formaaede hjemme i Baggaarden med sin Søns Legetøjspistol. Og Resultatet begyndte jeg med at fortælle jer om.

Men hvad kan man nu bruge den Opfindelse til? De praktiske Amerikanere var i hvert Fald ikke længe om at spekulere det ud. I New Yorks Bystyre var der i hvert Fald idel Tilfredshed. Vi har alene paa een eneste Vinter brugt 7 Millioner Dollars til at rydde New Yorks Gader for Sne, sagde de. Hvad nu, om vi i Ordets bedste Forstand gir Sneskyerne en Gang Pulver, naar de nærmer sig Byen? En Flyvemaskine eller tre kan med Lethed klare en tung Skyformation og faa den til at „kaste op“ uden for Byens Grænser — saa er vi sikre paa, at den ikke af sig selv finder paa at lave modbydeligt Juleælte i Gaderne!

Og de brave Amerikanere prøvede det virkelig ved førstkommande Lejlighed — og den næste Morgen var Byen uden Mælk og Fisk og Kød og Grøntsager, og der blev Run paa Beholdningen af Daaser, der som bekendt er talrige i det rare Land. Forsyningsvejene var nemlig sneet til, og Mælkebilerne sad fast i Driverne udenfor, mens der ikke kom et Fnug i selve Byen. Teknikkens Triumf!

Men tænk, om vi ku' be' Meteorologisk Institut om lidt

Julevejr til de nye Ski! Det *kan* altsaa gøres — Meteorologisk kan bare ikke — men der siges jo at være saa meget, de ikke kan ...

Næ — vi skal ty udenlands, hvis vi skal opleve Sne. Tænk paa Eskimoerne, der bygger deres Hytter af godt sammenblæst og tækket Sne, som de skærer ud i passende Blokke og laver deres sjove, smaa kuplede Huse af — eller hvad mener I om Sevjet? Der skal alting jo være saa godt — siges der — i hvert Fald er det rigtigt, at de i de senere Aar har kostet enorme Mængder af Rubler paa Udforskningen af de Omraader af Verden, der bestaar af Is og Sne — Sibiriens arktiske Egne. Hele to Institutioner har de, der beskæftiger sig med Sneforskning, stavet med en hel Masse underlige Bogstaver og oversat lyder saa indlysende som „Institutet for de frosne Arealer“ samt „Den røde Hærs Sneinstitut“.

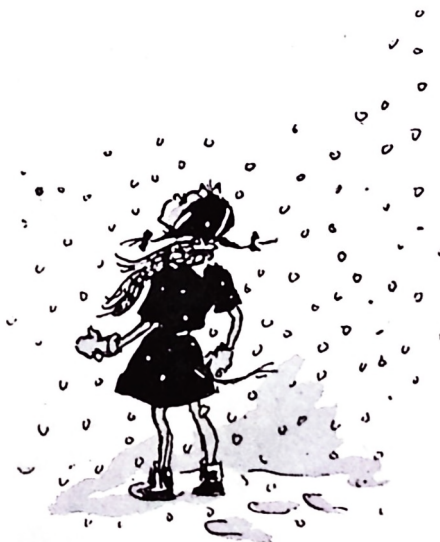
Træner sidstnævnte mon nu de uovervindelige Arméer i at lave Snebolde? Slet ikke. De byggede kolossale Sne-„hytter“ over Moskvas Vandtaarne under Krigen med saa tilpas tykt et Tag, at eventuelle Bomber ikke kunde ødelægge Vandforsyningen, og de viste, hvordan man kan lave Start- og Landingsbaner for Flyvemaskiner paa Frost-sne i mange Meters Tykkelse. Det siger jer maaske ikke saa meget — men tænk, om vi herhjemme ikke mere behøvede at rydde Landevejene, men ligegyldigt hvor højt Sneen laa kunde køre godt og sikkert *ovenpaa* det hele!

Hvorfor har man saa ikke osse i andre Lande saadanne Sneforskningsinstitutter? Det har man ogsaa — der findes en „International Kommission for Sne & Gletcherer“ med en Præsident i Spidsen og alt, hvad der er fint. Gletcherne, som de formes paa Verdens højeste og koldeste Steder, hvor der altid er Vinter, er jo kun et Resultat af Snefald. Det ene Lag Sne efter det andet lægger sig over hinanden, og hvert Snefald trykker med sin Vægt paa alle de Lag, der ligger under. Sneen smelter aldrig, og Sne-markerne vilde da osse vokse ind i Himlen, hvis der ikke skete noget. Sneens enorme Vægt presser de nederste Lag sammen til en Ismasse, og dermed er Muligheden skabt for at bringe Sneen bort. Is er jo ikke, som man tror, et granithaardt Stof. Det er en sejgtflydende Masse ligesom Glas. Det er der jo ingen af os, der til daglig tænker paa,

naar vi bruger Vandglasset og Vandkaraffen paa Middagsbordet — men prøv at stille en Glasstang skraat op ad en Væg. Saa synker den sammen paa Midten og bøjer sig i Løbet af et Stykke Tid — og hvis vi halede tilstrækkelig længe i den, vilde den blive længere. Paa samme Maade med Gletcherens Is. De flyder — langsomt, men sikkert — presset inde fra deres Tilblivelsesplads og ned mod det aabne Land eller Hav, hvor de enten smelter eller forsvinder i rivende Bjergstrømme, der allerede begynder inde under Gletcheren — eller Gletcheren brækker i Stykker og styrter i det aabne Hav. Saa er det, de danner Isbjerge — Julesne serveret paa en ny Maade.

Allesammen har vi herhjemme haft Lejlighed til at se, hvad saadanne Gletcherer kan afstedkomme. Hele den jydsk Natur er præget af *Istidens* Sne- og Ismasser. Isen har sat sine dybe Spor. Bakkedragene — Floddalenes Bredder og Dybde karakteriserer Landskabet og faar os til at se, hvordan Gletcherne og Smeltevandet dannede og formede Landet. Floderne fra den smeltende Is udhulede Dalene og aflejrede alt det bortskyllede Sand og Grus i Form af de store Hedestrækninger.

Jo — der er nok at tale om, naar man skal snakke Sne, uden at man behøver henfalde til Præstegaardsstemningen. I det smaa kan man ovenikøbet ganske gratis hale Fnuggene ind ad Vinduet i den hule Haand eller endnu bedre i et Stykke sort uldent Stof, efterhaanden som Julesneen daler, og saa se paa Snedronningens Juveler, som har inspireret Kunstnerne til mange af de skønneste Mønstre i slebent Glas — ja, osse Stjernen i Juletræets Top er en Kopi af Snekrystallerne. Og prøv at finde *Sneguirlanderne*

Magisteren kan i sin Visdom skrive, hvad han vil — Bladtrollden ved nok, at Snevejret kommer, naar Mor Hulda ryster sine Dynner!

— som Meteorologerne kalder det Fænomen, naar en Strimmel Sne, der ligger foran et Vindue eller paa Kanten af et Plankeværk, glider langsomt ned mod Midten og hænger som en Guirlande kun fasthæftet i Enderne. Ingen har fundet ud af, hvordan den holder sammen.

En endnu større Gaade blev forelagt af Sydpolarforskeren, Admiral Byrds Geologer, der fandt et Antal lette, hule Snebolde af tør, løs Sne spredt ud over en Gletscherskraaning. De var saa løse, at de faldt sammen ved den mindste Berøring. Hvem af jer har set en hul Snebold? I kan vinde jer udødelig Berømmelse ved at finde en —

og endnu bedre, finde ud af, hvordan den blev dannet. — Eller har I nogensinde hørt om „de bodfærdiges Sne“? Det kalder Andesbjergenes Beboere nogle spirlignende Isformationer ude i Snemarkerne. De ligner fuldstændig en Samling hvidklædte Pilgrimme, der stimler sammen ved en eller anden Ceremoni — og deraf har de faaet deres Navn ...

Jeg tror, det er lykkedes mig at snyde mig fra at skrive Julestemninger. Jeg vilde saa gerne. Men jeg skulde jo skrive Teknik. Saa altsaa — en teknisk god og glædelig Jul!

—scient.

*Og saa dejlig kan
den Sne være, som ikke er fremstillet
teknisk!*

(Akela patruljen, fortsat fra Side 172)

hvornår mon vi så kom til det? Det er vist rigtigt, som Vera Vips sagde, at vi holder for meget sammen i Akela patruljen, sådan at vi ligesom ikke kan dyrke samlivet med andre spejdere så meget, som vi måske burde. Men jeg har altid syntes, og vi har talt om det før, at først må man skabe sit eget liv, stå fast forankret i det, kunne arbejde sammen i den lille flok, i patruljefamilien, holde ubrydeligt sammen i den, som vi nu har gjort det i 3 år — og så vide kredsen ud, om man evner det. Vi skal tænke på dette i det nye år.

Jeg synes, at det var et godt år, det, der gik. Ikke blot den sidste måned har vist det. Vi har haft det godt sammen, selv om vi arbejdede på hver sine planer, og vi har sammen kunnet hoppe ind i en pludselig opgave blandt mærkelige mennesker, som vi har kunnet det i dag. Og vi har til sidst kunnet tænde vort bål, som vi plejer det, og vi har kunnet snakke godt om året, der nu er ved at blive gammelt og brugt. Jeg siger jer tak for året, der gik, og fordi jeg stoler på det år, som skal komme!"

Og så smed vi gran på bålet og mærkede igen den dejlige krydrede julelugt. Og så sang vi alle de sange, vi holdt af, og det var mange, og korporalen fik lov at synge med, så det blev måske ikke så rent, men det blev hjertegodt og velment, og der var meget jul i det også.

Der var stjerner på himlen, da vi gik hjem.

Akela.

LØSNINGEN

på oktoberbladets rebus

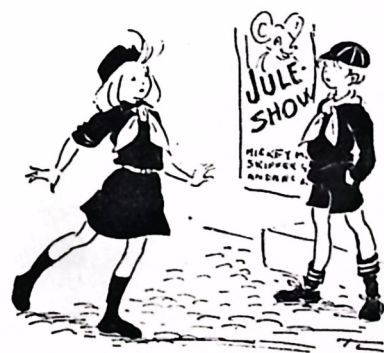
Løsningen er:

„Alle spejdere er i gang med børnetøj
at lave,
for fællesrådet må da ha' en rigtig
festlig gave.“

Ved lodtrækningen blandt de indsendte løsninger blev følgende vindere udtrukket:

1. pr. gavekort på kr. 5 til depotet: Else Frigast, Viborg.
2. pr. 1 bog, „Købmandens Karen“: Herdis Nielsen, Varde.

T I N K A G E N N E M T Y K T O G T Y N D T

Far og Mor har gi'et Lov — til at gaa paa Jule-Show. Jeg med min Mads den glade — skal mødes i Nørregade.

December måned 1948

*Et lille udpluk af jule-katalogets mange
gode ting*

Små, meget fikse keramikkrus med forskellige tekster fra kendte sange og med små treklovere..... 3,50

Pigespejderlommebogen indb. i shirting, alle må have den i år 2,50
Ved Køb af 6 Stk. ÷ 10 pCt.

Spejderjul 1,25

Til nytårsparaden har vi
Brune, uldne sportsstrømper, st. 7-8-9
2 tekstilmærker pr. par 4,75 - 5,00 - 5,25
Brune sportsstrømper, st. 7-8-9 4,10 - 4,40 - 4,50
uden mærker

Blå uldne overtræksbenklæder, st. 5-6-7
7,50 - 8,60 - 8,80
og i st. 40-42-44..... 10,10 - 10,95 - 11,00

Hvide uldne Handsker, st. 5-6-7 5,50
(børnest.)

Hvide uldne handsker, st. 7-8-9..... 6,75
(voksen st.)

Hvide håndstrikkede handsker 8,75

Gallasløjfer 0,40

Nu kommer det nye Oplag af Prøvebogen

PIGESPEJDERDEPOTET

LUND SGAD E 6 . K Ø B E N H A V N Ø

Det Danske Pigespejderkorps' Adresser

KORPSRAADETS FORMAND

Landsretssagfører Poul Flagstad, Esbjerg.

BESTYRELSENS FORMAND

Fru Sybille Bruun, Overgaden neden Vandet 15, Kbh. K.

SPEJDERCHEF

Fru Hanna Holmblad Lund, Korpskontoret, Læssøegade 199,
Odense. Telf. 7104. Postgiro 86000.

SOUSCHEF

Frk. Märta Stjernswärd, Lundsgade 6, København Ø.

REDAKTION AF „PIGESPEJDERNE“

Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup, hvortil alle
Bladbidrag sendes inden den 25. i hver Maaned, hvis de skal naa
at komme i Betragtning i det først udkommende Blad.

INTERNATIONAL COMMISSIONER

Komtesse Naka Haugwitz, Spejderskolen, Korinth.

POSTBOX

Fru Ellen From Petersen, Stationen, Maaløv.

PIGESPEJDERDEPOTET OG KONTOR I KØBENHAVN

Lundsgade 6, København Ø. Telf. Øbro 8383.

Postgiro 40673. Korpssets: 38427.

REDAKTION AF FØRERBLADET

Læssøegade 199, Odense. Alle Bidrag til Bladet sendes inden den
25. i Maaneden for at kunne komme med i det først udkommende
Blad.

ADMINISTRATION AF FØRERBLADET

Korpskontoret, Lundsg. 6, Kbh. Ø. Giro 33633.

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup.

ADMINISTRATION: Bladkontingent sendes til „Pigespejderne“, Korpskontoret, Lundsg. 6, Kbh. Ø. Postgiro 36302.

„PIGESPEJDERNE“ kan ogsaa bestilles gennem Postvæsenet og koster Kr. 4,00 pr. Aar.

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til Postvæsenet den 8. December 1948 38722